ИСТИНА ЈЕ СВЕМОЋНА, НАЈЈАЧЕ „ОРУЖЈЕ”, ЈАЧА ОД ЛАЖИ
ИСТИНА УВЕК ПОСТОЈИ, САМО ЈЕ ТРЕБА НАЋИ И ПОКАЗАТИ

ПОСТОЈАЊЕ И ПОШТОВАЊЕ ИСТИНЕ
(КОНТРОВЕРЗИЈЕ,ИЛУЗИЈЕ,ФИКЦИЈЕ И ЗАБЛУДЕ О „СВЕТОЈ ИСТИНИ“)

Истина *је, уз живот, најважнија апсолутна вредност коју природа и човек стварају и поседују. Мерило је свих ствари. Увек постоји,само је треба наћи.* ***Она*** *је само једна о једној ствари,све остало није истина о тој ствари. Зато мора да буде осведочена, видљива, да би ствар била видљива у правом,* ***истинитом*** *светлу,и била осведочена путем стварног.* ***Истина*** *јесте темељ постојања и* ***истинитог*** *човековог живљења. Живот је апсолутна вредност човекова,* ***истина*** *постојања. Где нема* ***истине,*** *царују илузија, фикција и заблуда. Најтежи пут до* ***истине*** *јесте победити њих. Зато је тражимо,и наћићемо је; како пише у Светом јеванђељу од Матеја: „...тражите, и наћи ћете...“(7.7.)*

*„**Истинољубље** је основа и најбитнија црта карактера“.*

Имануел Кант

*„**Истина** постоји. Измишљају се само лажи“.*

Жорж Брак

*„**Истина** је увек чиста. Лаж је накинђурена и прљава“.*

Лав Толстој

Смисао је у *истини*, *истина* је у смислу.

„Чињеница да човек има разум и имагинацију не води само ка потреби за осећање сопственог идентитета, већ ка потреби да се интелектуално оријентише у свету; Разум је човекова способност да схвати свет помоћу мисли,док је интелигенција човекова способност да управља светом помоћу мисли. Разум је човеково оруђе да стигне до истине, интелигенција је оруђе којим управља стварима успешније;

Ако човек живи у илузијама о једној области живота,његов разум је ограничен или оштећен, и на тај начин је спречена

употреба разума; Разум захтева уочавање везе; Не можемо се понашати стално како нас воде наше страсти".

Ерих Фром

Полазим од чињенице да сам у тексту „ПИТАЊА БЕЗ ОДГОВОРА" целовито указао на све постојеће скривене доказе у ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ, о нестварном, немогућем и измишљеном. Доказано је да „Бог" не постоји; није „створио" ниједан детаљ наведен у књизи; није „створио"„човјека" и „свијет". По том основу, тој чињеници, истини, није постојао Христ као„син" непостојећег „бога", и „после" свега што није „створио"„бог"као непостојећи „дух", што ми олакшава да укажем на постојеће скривене доказе и у тексту„СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА" и у осталим „јеванђељима"(„СВЕТО ПИСМО НОВИ ЗАВЈЕТ",Свети архијерејски синод Српске православне цркве, 2002.), која су такође написана као илузија и фикција, и намењена за одржавање, „неговање" и „развијање"створених заблуда – предрасуда о Христовом „постојању", и о хришћанству као измишљеној (лажној) религији. Све је „творевина" превараната и манипулатора.

Илузија, фикција и заблуда, те охоле силе, непријатељице разума, ту су да га надгледају и господаре њиме, да би показале своју моћ и навеле га да верује у невероватно,да усмери чула ка нечему или некоме, што не мора да буде тако али је тако, јер је у тој немоћи нормалног расуђивања рањив и осетљив, подложан слабостима сваке врсте. Чула и осећања, посебно пристрасност, често обмањују разум. А он, као моћ мишљења, моћ појмова, способност размишљања и самоиспитивања, трпи наметнуту тежину постојећег и владајућег мишљења, које подржава, чиме урушава човекову величину коју треба да обезбеди правилна мисао, и тиме урушава достојанство које се састоји само у правилним мислима. Тако бежимо и удаљавамо се од стварности, занемарујемо је и замењујемо фикцијама, илузијама и заблудама, које нас доводе у посебан свет привида, нестварног, али довољно уображеног и јаког да нас држи у својим оковима, без граница издржљивости, без осећања немоћи, јер нас потхрањује привидном снагом свог постојања. Осећамо да је тако, да није другачије, да је стварно и јако, да је стално ту с нама и у нама, да нас поседује и има, да је јаче од нас, јер смо немоћни да правилно мислимо и осећамо, занесени снагом сопствене немоћи да другачије радимо. Окови илузија,фикција и заблуда су оружје које је дуготрајно стварано, испробавано, дотеривано, дорађивано и дограђивано. Ми смо у тим и таквим оковима. Све што радимо и градимо, морамо да оправдамо тим оковима, јер ћемо, у супротном, бити јаче притегнути и стегнути, до мере јаче од нашег трпљења, јер нам је тако одређено да живимо у свету који не трпи супротно од постављеног и одређеног. Неко је стално ту да надгледа, процењује и оцењује шта и како радимо. Наше је да тако живимо, јер све што је разли-

чито или супротно одређеном и постављеном, јесте отежавање нашег опстанка. Тежина стања њима није битна, важна је суштина њиховог деловања и резултат стања нашег трпљења. Свако негирање несмисла постављеног тражи и добија смисао стварног и могућег. Њихов „смисао“ јесте довођење смисла у бесмисао, јер постојање смисла отежава и ремети постављен и важећи бесмисао, јер бесмисао у бесмислу ствари није бесмисао, већ је њихов„смисао“ бесмисла, смисао тога што није тако, а треба да буде тако, без обзира што не постоји смисаона оправданост његовог постојања. Тако су створили бајке као незамењиво штиво за децу и неке одрасле, лажи које нам пријају. Створили су „деда мраза“, лажног доброчинитеља, који почетком сваке зиме на северној Земљиној полулопти„креће“ из Лапоније, „доносећи“ нам разне поклоне као испуњење наших жеља пред католички божић и дочек Нове године, занемарујући јужну Земљину полулопту, где тада почиње лето, па је бесмислено да се он појави, а ипак људи на неки начин испуњавају своје жеље. Многи филмови, позоришне и друге представе, манифестације и свакакве шарене лаже нам испуњавају празнине у разуму, доводећи нас у стање еуфорије, у зависности колико њихови аутори желе то да постигну,и од нашег расположења и воље да то конзумирамо. Тако је и с књигама. Увек их је било,и биће их. Настала је њихова хиперпродукција. Настали су многи „књижевници“ који се такмиче да што„боље“напишу о„светима“, које је црква прогласила, а ради се, углавном, о краљевима и члановима њихових фамилија. Постало је непристојно ако кажемо да не читамо, или да мало читамо, па смо принуђени да будемо лицемери, јер су нам поставили норму испод које не треба да будемо, да бисмо били нормалан део„нормалног света“. А тај „нормалан свет“ јесте створен по мери његових твораца. Они одређују норме живљења и понашања. Одређују да ли смо добро урадили то што смо урадили, да ли смо добро мислили то што смо мислили и што мислимо, да ли смо вредни њиховог труда, да се труде око нас и за нас. Ако нисмо довољно у томе, појачавају притисак, јер не могу да трпе и поднесу нашу непослушност и неодговорност, јер губе ритам у варијацијама својих замисли, па постајемо„грешници“ и„неверници“, без „знања“ и „разумевања“„битног“. Тако се јавља несхватљива забрана владике бачког 2012. и 2017. год. да се одрже пихтијаде у Црвенки у време православног васкршњег поста; морају да буду одложене, јер ће сваких пола сата да звоне мртвачка звона, а посетиоцима би било забрањено да уђу у месну цркву. Једнако је било и у Турији 2004. и 2015, с једнаким претњама, као да су сви у Војводини православни верници,без толеранције према другим верницима или неверницима, који имају право да буду то и ту, када пожеле и пружи им се могућност, и као да је православна црква газда на „свом поседу“ који је неповредиво „власништво“. Пост јесте индивидуална ствар верника, који одлучује да ли ће да пости; пост јесте ствар цркве само на њеној имовини, а насеља нису њена имовина. Залази и задире се у све поре живота. Све мора да буде под строгом контролом идеологије и владајућег идола, јер сматрају да свака празнина у томе доводи до појаве слабос-

ти и слабљења њихове моћи да то контролишу. Тако се спречава и онемогућава *истина*, и долажење до ње. Све друго је „истина“, само *истина* није истина.

Природа нашег постојања дала нам је ум, разум и психу, дала нам је свест, највећи дар који смо могли да добијемо, да будемо своји у њој, у њеној моћи да нам омогући правилно мишљење, које нам омогућава да будемо човечни, с припадајућим достојанством. Нарушавање тог природног склада јесте неприродан несклад,неприродно постојање неприродног, ненормално постојање ненормалног. Често смо сами криви за то, јер смо дозволили да неко други мисли уместо нас, а ми да мислимо само онолико колико је потребно за голу егзистенцију, препуштени стихији разних утицаја који нас удаљавају од *истине* и *истинитог*. Утицаји су јаки, често јачи од саме *истине*, јер није пожељна ту. Ми смо слаби да је тражимо,нађемо и чувамо. Други су јачи од нас да је прикрију, сакрију, омаловаже и удаље од нас. Манипулаторско деловање је устаљена појава у манипулаторском свету,пуном лажи,привида и обмана. Намећу нам своју „истину“ која није то, али је ту, јер нисмо свесни,или довољно свесни *истине* која је ту негде, удаљена од нас, скривена, замаскирана, препуштена немоћи да се покаже у пуном сјају, јер нема ко да је покаже, да јој помогне да живи, да се развија и опстане у стварности нестварног и лажног. Она тражи нашу помоћ, разумевање, чување и неговање. Морамо да је нађено, јер је то наша обавеза према њој, према суштини живљења. Живети без *истине*, значи живети без савести. Одрицањем *истине*, одричемо се савести. Тако се одричемо огледала, јер не желимо да се видимо какви смо. Да ли можемо без огледала? *ПОТРАЖИМО ИСТИНУ* где нам је највише ускраћена, где су аутори „ светих књига“ упали у сопствене контроверзије неразумног стварања митова, идола и убеђења да тако мора бити, да морамо да верујемо у то, да нам је то једини пут ка „спасењу“. Наравно, то смо прихватили, не примећујући несмисао несмисла.

КОНТРОВЕРЗИЈЕ,ИЛУЗИЈЕ,ФИКЦИЈЕ,ЗАБЛУДЕ(ПРЕДРАСУДЕ) И ИСТИНА

1. МУШКАРЦИ „РАЂАЈУ“?

(ДОКАЗ О ИЛУЗИЈИ, ФИКЦИЈИ И ЗАБЛУДИ)

„ПРВА КЊИГА МОЈСИЈЕВА-ПОСТАЊЕ“: *„...а Гаидад **роди** Малелеила; а Малелеило **роди** Матусала; а Матусал **роди** Ламеха“(4.18.), „И поживје Адам сто и тридесет година и **роди** сина...“(5.3.), „...поживје Адам... **рађајући** синове и кћери“(5.4.), „А Сит... **роди** Еноса“(5.6.),„...поживје Сит...**рађајући** синове и кћери“(5.7.),„А Енос...**роди** Кајинана“(5.9.), „...поживје Енос...**рађајући** синове и кћери“(5.10.), „А Кајинан...**роди** Малелеила“(5.12.), „...поживје Каинан...**рађајући** синове и кћери“(5.13.), „А Малелеило... **роди** Јареда“(5.15.), „...поживје Малелеило...**рађајући** синове и кћери“(5.16.), „А Јаред... **роди** Еноха“(5.18.), „...поживје Јаред...**рађајући** синове и кћери“(5.19.), „А Енох...**роди***

*Матусала“(5.21.), „...поживје Енох...**рађајући** синове и кћери“(5.22.), „А Матусал...**роди** Ламеха“(5.25.), „...поживје Матусал...**рађајући** синове и кћери“(5.26.), „А Ламех...**роди** сина“(5.28.), „...поживје Ламех...**рађајући** синове и кћери“(5.30.),„...**роди** Ноје Сима, Хама и Јафета“(5.32.), „И **роди** Ноје **три** сина: Сима, Хама и Јафета“(6.10.), „Хус **роди** и Неврода...“(10.8.), „А **Месраин роди** Лудеје и Енемеје и Лавеје и Нефталеје“ (10.13.), „И Патросеје и Хасмеје...“(10.14.), „А Ханан **роди** Сидона...и Хета“(10.15.), „И Јевусеја и Аромеја и Гергесеја“(10.16.), „И Евеја и Арукеја и Асенеја“(10.17.), „И Арадеја и Самареја и Аматеја“(10.18.), „А Арфаксад **роди** Салу...“(10.24.), „А Јектан **роди** Елмодада и Салета и Сармота и Јараха“(10.26.), „И Одора и Евила и Деклу“(10.27.), „И Евала и Авимаила и Саву“(10.28.), „И Уфира и Евилу и Јовава...“(10.29.), „...поживје Сим ...**рађајући** синове и кћери“(11.11.),„А Арфаксад..**роди** Салу“(11.12.),„...поживје Арфаксад...**рађајући** синове и кћери“(11.13.), „А Евер...**роди** Фалека“(11.16.), „...поживје Евер...**рађајући** синове и кћери“(11.17.), „А Фалек...**роди** Рагава“(11.18.),„...поживје Фалек...**рађајући** синове и кћери“(11.19.), „А Рагав...**роди** Серуха“(11.20.), „...поживје Рагав...**рађајући** синове и кћери“(11.21.), „А **Серух**...**роди Нахора**“(11.22.), „...поживје Серух...**рађајући** синове и кћери“(11.23.), „А **Нахор**...**роди Тару**“(11.24.), „...поживје Нахор...**рађајући** синове и кћери“(11.25.), „А **Тара**...**роди Аврама**, Нахора и Арана“ (11.26.), „А Ватуило **роди** Ревеку...“(22.23.), „А Јоксан **роди** Савана и Дедана...“(25.3.).*

Мушкарци су „родили“ синове и кћери, а Месраин је „родио“ чак шест народа.

Књига је издање Библијског друштва Србије, Београд 2014.

*„**СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА“**: „**Аврам роди** Исака. А Исак **роди** Јакова. А Јаков **роди** Јуду и браћу његову“(1.2.),„А Јуда **роди** Фареса и Зару с Тамаром.А Фарес **роди** Есрома. А Есром **роди** Арама“(1.3.), „А Арам **роди** Аминадава. А Аминадав **роди** Наасона. А Наасон **роди** Салмона“(1.4.), „А Салмон **роди** Вооза с Рахавом. А Вооз **роди** Овуда с Рутом. А Овид **роди** Јесеја“(1.5.), „А **Јесеј роди Давида** цара. А **Давид** цар **роди Соломона** са Уријиницом“(1.6.),„А Соломон **роди** Ровоама. А Ровоам **роди** Авију...“ (1.7.),„...А Јосафат **роди** Јорама. А Јорам **роди** Озију“(1.8.), „...А Јоатам **роди** Ахаза. А Ахаз **роди** Језекију“ (1.9.), „А Језекија **роди** Манасију...А Амон **роди** Јосију“(1.10.), „А Јосија **роди** Јехонију и браћу његову...“(1.11.), „...Јехонија **роди** Салатила. А Салатил **роди** Зоровавеља“ (1.12.), „А Зоровавељ **роди** Авиуда. А Авиуд **роди** Елиакима. А Елиаким **роди** Азора“(1. 13.), „А Азор **роди** Садока. А Садок **роди** Ахима. А Ахим **роди** Елиуда“(1.14.), „А Елиуд **роди** Елеазара. А **Елеазар роди** Матана. А **Матан роди Јакова**“ (1.15.), „А **Јаков роди Јосифа**, **мужа Марије**, од које се **роди Исус звани Христос**“(1.16.).*

И у овом јеванђељу мушкарци су „родили“ синове и кћери, као да је исти аутор, од којих су Јуда, Салмон, Вооз и Давид цар„родили“близанце. Аврама није „родила“ Тара, јер њу није „родио“отац Нахор,а њега није „родио“ отац Серух... (ПРВА КЊИГА МОЈСИЈЕВА-ПОСТАЊЕ, 11.22; 11.24; 11.26.). Непостојећи Аврам није „родио“ Исака ,и сви „потомци“ после њега *нису постојали.* Тако није постојао Мојсије, као Аврамов „потомак“, „аутор“ петокњижја старог завета, Давид цар, Соломон, Јаков, ни Јосиф, „ муж Марије“, јер их нису „родили“ очеви. Непостојањем „потомака“које нису „родили“очеви претходно, и од Аврама на даље, није постојала ни Марија. Дакле, није постојао ни „Исус звани Христос“, јер га није „родила“ непостојећа Марија, па није могао да буде „разапет“ и „васкрсне“. Тако долазимо до *ИСТИНИТОГ* закључка и чињенице, као у ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ, да по тој књизи и јеванђељу не бисмо ни ми постојали, што доказује да не би постојао свет. Непримерен је текст у јеванђељу *„Родослов Исуса Христа,сина Давидова, Аврамова сина“ (1.1.)* **као „доказ“ његовог„порекла“, већ јесте доказ његовог непостојања, јер нису постојали ни Аврам, ни Давид. Сви даљи текстови и књиге о њему падају у мутну воду, коју су замутили превaранти и манипулатори, јер су били сигурни да су све поставили како треба и ваља, превиђајући и ниподаштавајући *ИСТИНУ* да само жена рађа, не мушкарци , који су„рађали“ немерљиво много, узалуд, и тако слепо верујући у постигнуто, заборавили су да„роде“ Марију, али како када није постојао Аврам и сви„потомци“ после њега. *НИСУ ПОСТОЈАЛИ„*потомци“, јер их нису „родили“ очеви. Ауторима јеванђеља није био важан смисао, суштина постојања жене, неизмерно важна *ИСТИНА* да мора да буде *РОЂЕНА ОД ЖЕНЕ* , и једино њена природна могућност да рађа. Била је омаловажена у почетку, у ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ, у овом јеванђељу и даље. Аутори су сами *ДОКАЗАЛИ ИСТИНУ* да је несмислено веровати у несмисао, у непостојеће, у илузије, фикције и неразумно.**

2. *КОНТРОВЕРЗИЈЕ НАПИСАНОГ, И ИСТИНА*

1/ *ДОКАЗ ДА ЈЕ СВЕ ИЛУЗИЈА, ФИКЦИЈА И ЗАБЛУДА*

Поред претходно доказаног у тексту„ПИТАЊА БЕЗ ОДГОВОРА“да „бог“није „створио“ човека и свет, и овде у тексту 1., где нису„постојали“„потомци“ које нису „родили“очеви, да се подсетимо - у „ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ“ пише *„...да не пружи руке своје и узбере и с дрвета од живота, и окуси, те до вијека живи!“(3.22.), „И Господ Бог*

изагна га из врта Едемскога да ради земљу, од које би узет" (3.23.), „И изагнав човјека постави пред вртом Едемским херувима, с пламенијем мачем, који се вијаше и тамо и амо, да чува пут ка дрвету од живота" (3.24.).

„Бог"је„изагнао"„*човјека*"из врта Едемскога, *„изагна **га**...да рад**и** земљу, од које б**и** узе**т**",* **не пише „изагна *их* да *раде* земљу од које *беху узети*", јер је „створио" само** *„човјека од праха земаљскога" (2.7.)*, **а** *„ жену створи од ребра" (2.22.).* **Дакле, „изагнао" је само** *„**човјека**"(„И изагнав човјека"),* ***НИЈЕ „изагнао" жену*, јер пише у једнини** *„да не пруж**и** руке своје и узбер**е** ... и окус**и**, те до вијека жив**и** ",* **не пише у множини *„да не пруж**е** руке своје и узбер**у** ...и окус**е**... те довијека жив**е**".* ***Жена* је *ОСТАЛА* у врту Едемском.** *„И изагнав човјека"* **испред врта је постављен *ХЕРУВИМ*** *„с пламенијем мачем"***да „*човјек*" не би могао да се врати путем ка дрвету од живота, где је била и жена,коју„бог"** ***НИЈЕ „ИЗАГНАО"*. *Жена* и „*човјек*"су били *НЕСАВЛАДИВО РАЗДВОЈЕНИ ХЕРУВИМОМ***„с пламенијем мачем". ***ЖЕНА ЈЕ ОСТАЛА У ВРТУ ЕДЕМСКОМ, КОД ДРВЕТА ОД ЖИВОТА. ТАКО ЈЕ ПОСТАЛА НЕСМРТНА, ВЕЧНА,А„ЧОВЈЕК" ЈЕ ОСТАО СМРТНИК, С ОГРАНИЧЕНИМ ЖИВОТОМ, ЈЕР НИЈЕ МОГАО ДА СЕ ВРАТИ ДО ДРВЕТА ОД ЖИВОТА И ЖЕНИ.*** **Тада настаје проблем и питање:** ***КАКО*** *„Послије тога Адам позна Јеву жену своју, а она затрудње и роди Каина..."(4.1.), „И роди опет брата његова Авеља"(4. 2.)???* ***НИЈЕ ПОСТОЈАЛА МОГУЋНОСТ ДА СЕ СРЕТНУ, ДА БУДУ ЗАЈЕДНО, И ДА ЈЕ ОН „ПОЗНА"; НИЈЕ ПОСТОЈАЛА МОГУЋНОСТ ДА ЖЕНА РОДИ. „ БОГ" „МУШКО И ЖЕНСКО СТВОРИ ИХ"(1.27.), АЛИ КРАТКО. РАЗДВОЈИО ИХ ЈЕ ТРАЈНО. КАКО ИХ ЈЕ „СТВОРИО", ТАКО ИХ ЈЕ И РАЗДВОЈИО. ТУ ЈЕ ПРЕСТАЛА СВАКА ЊИХОВА ВЕЗА. ТУ ЈЕ ПРЕСТАЛА СВАКА „МОГУЋНОСТ РАЂАЊА". ТУ ЈЕ ЗАВРШЕН ПОЧЕТАК „СТВАРАЊА СВЕТА". „ЧОВЈЕК" НИЈЕ ДАЉЕ ПОСТОЈАО. ПОСТОЈАЛА ЈЕ САМО ЖЕНА У ВРТУ ЕДЕМСКОМ, ВЕЧНА, БЕЗ „МУШКО", БЕЗ „ЧОВЈЕКА", У НЕМОГУЋНОТИ ДА РАЂА, ШТО ЈЕСТЕ НЕСМИСАО ТАКВЕ ВЕЧНОСТИ. ДАКЛЕ, „БОГ" НИЈЕ СТВОРИО СВЕТ; НА КРАТКО,*** *„мушко и женско створи их",* ***ПА ИХ ОДМАХ ТРАЈНО РАЗ-***

ДВОЈИ. „БОЖИЈЕ СТВАРАЊЕ“ СВЕТА И ПОСТОЈАЊЕ ЧОВЕКА ПОСЛЕ ТОГА ЈЕСТЕ ИЛУЗИЈА, ФИКЦИЈА И ЗАБЛУДА. Све даље јесте несмисао несмисла.

***„Бог“ НИЈЕ* створио човека и свет. Човек и свет јесу постали по Дарвиновој теорији, која се не може оспорити, јер је бесмислено да свет, Земља, и све остало у свемиру постоји свега 7,5 хиљада година, а само наша Ресавска пећина се процењује да је постала пре 80 милиона година. Исус Христос у сваком случају није„постао“по тој теорији, већ по теорији манипулатора и превараната, као „след догађања“ после „божијег стварања“ човека и света, што *НИЈЕ МОГУЋЕ*.**

Наше је да сагледамо каснији „ток догађања“, да укажемо на све што нас опседа као немерљив притисак да верујемо у невероватно и непостојеће, али, ипак, „постојеће“, као ноћна и животна мора изазвана страховима и наметнутим „духовним“ обавезама и одговорностима пред „господом нашим“и његовим претњама путем „ Откривења светог Јована богослова“, које садржи у себи невероватне намере путем зла, како би у људима било створено немерљиво чуђење о сопственим делима и животу, немерљиви страхови који су наводно усмерени према ђаволу, који је измишљен ради стварања некакве „противтеже“, као изразит„узрок“ будућих поступака и погрома од стране „спаситеља“, а кроз тог ђавола човек треба да препозна себе, јер га је „раније“„бог“већ „обележио“ „проклињањем“ у врту Едемском, *„...земља да је проклета с тебе; с муком ћеш се од ње хранити до својега вијека“*, **Мојсије(3.17.). Аутори„Откривења“су желели да путем тог текста даље прете човеку, да га држе „вечно“ у страху од „спаситељеве“ „казне“, који је , на основу непостојећег „проклињања“, „стекао“ предрасуду да је човек непоправљив „грешник“, да му се смучи хлеб који једе и смути пред очима од „грешности“. Само је човек„одређен“као „грешник“, па се „због његових грехова“ „спаситељ“ „добровољно жртвовао“ на крсту како би га „спасао од грехова и прихватио их на себе“, па је „дужан“ и „обавезан“ да се „редовно“ обраћа „спаситељу“ за „спас душе своје“, да „окаје грехе“, да му се безмерно „додворава“, како би био „спасен од смрти“, и да му буду „опроштени грехови“. Све је припремљено, створено и дириговано да се човек осећа безмерно понизан пред измишљеним „ликом“ „спаситеља“, који није то, али је довољна непрекидна и уверљива духовна присила да се човек осећа „мањи од маковог зрна“ у односу на све што му се указује и прети да мора да буде духовно „тако“, као робовски оков и стега његове душе.**

*2/ **ДА ЛИ ЈЕ МАРИЈА БИЛА УДАТА?***

„СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА“: *„А **Јаков** **роди** **Јосифа**, **мужа Марије**...“(1.16.), „...Кад је мати његова Марија била обручена Јосифу, а прије него што се бјеху састали, нађе се*

да је затруднила од Духа Светога"(1.18.), „А Јосиф муж њезин, будући праведан и не хотећи је јавно изобличити,намисли је тајно отпустити"(1.19.)„...Јосифе, сине Давидов не бој се узети Марију жену своју..."(1.20.) „Ето, дјевојка ће зачети, и родиће сина..."(1. 23.), „Уставши Јосиф од сна...и узе жену своју"(1.24.), „И не знадијаше за њу док не роди сина својега првенца..."(1.25.). **Не постоји конзистентност мисли, да би текст могао бар мало да буде разумљив. Није смисаон. Контрадикторан је. Муж јесте ожењен човек, венчан са женом с којом је у браку. Има своју жену, жена има свог човека као мужа. Имамо** *„мужа Марије", „била обручена Јосифу", „прије него што се бјеху састали", „Јосиф муж њезин", „Јосифе...не бој се узети Марију жену своју", „дјевојка ће зачети", „...Јосиф...узе жену своју", „И не знадијаше за њу док не роди сина".* **Наравно, остаје привидно нејасно да ли је Марија била жена или** *„дјевојка",* **да ли је имала мужа или је била***„обручена"***. Затим,** *„...Јосифе...не бој се узети Марију жену своју...",* **па,** *„Ето, дјевојка ће зачети...",* **затим,** *„Уставши Јосиф...узе жену своју".* **Логично и логички судећи према датим текстовима, имала је мужа, Јосифа, који је био стерилан, или је она била стерилна, па је „притекао у помоћ"-** *„нађе се да је затруднила од Духа Светога".* **А** *„Јосиф...узе жену своју"* **па** *„И не знадијаше за њу".* **Како може да је не зна, а жена му је, с њом живи и** *„узе жену своју"***? Пошто је имала мужа, није могла да буде** *„дјевојка"***, јер не може да се тврди да није пре тога била у кревету с мужем. Зашто би је муж „штедео"за неког тада непознатог, и зашто би је уопште „штедео" за неког, нарочито у првој брачној ноћи, када је нормално да брачни пар упозна и подели интимне односе. Јосиф није претпоставио, нити сањао да ће„дух свети" да се „појави" у „судбоносном" тренутку да би његова жена***„затруднила".*** **Зашто је„бог" одабрао удату жену? Сигурно зато што је нормално и морално да затрудни удата жена, НЕ** *„дјевојка"***, јер би у то време било ненормално и неморално да тако буде. А удата жена сигурно није девојка и девица. Поред тога, Јосиф није био** *„сине Давидов"***, него „син" Јаковљев. Данас многи брачни парови (мушкарац и жена) у свету немају децу, а„дух свети" никако да се „појави". Зашто? Вратимо се на ранију поставку ствари. Марија није нечији потомак, не зна се ко је „родио", чија је. Појавила се изненада, неочекивано, ниоткуда. Створили су је аутори јеванђеља. Није постојала. Јосифа је „родио" Јаков,„отац", а Јакова је „родио" Матан, „отац"..., што значи да ни он није постојао, јер „очеви" не „рађају". Уз то, или пре тога, важно је да се подсетимо – „бог" је херувимом** *„с пламенијем мачем"***спречио и онемогућио да се Јева и Адам поново сретну, после Адамовог избацивања** *„из врта Едемскога да ради земљу",***када је Јева остала у врту да живи сама као несмртник, у безнадежној вечности, чиме је потпуно <u>онемогућено</u> даље "стварање" света. „Бог" <u>није</u> „створио" ниједан детаљ наведен у књизи„ПРВА КЊИГА МОЈСИЈЕВА-ПОСТАЊЕ" као непостојећи „дух".**

*3/ „**РОЂЕЊЕ", „УМИРАЊЕ" И „ВАСКРСЕЊЕ" „СИНА БОЖИЈЕГ"**?*

С обзиром да није постојала Марија,није постојао ни Исус,јер није могао да буде „ро-

ђен“од непостојеће мајке. Нерођен не може да„васкрсне“; није постојало „разапињање“ и „васкрсење“, јер, пре свега, „бог“ није „створио“ човека и свет, и, даље, све „постојање“ човека спречио је и трајно онемогућио зато што *„...постави пред вртом Едемским херувима, с пламенијем мачем...“* **и спречи да постоје људи у будућности. Али, позабавимо се датим текстом у јеванђељу.**

„СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА“ --- *„...Марија...нађе да је зтруднила од Духа Светога“ (1.18.),„...што се у њој зачело од Духа је Светога“(1.20.).* **Марија није** *„затруднила“* **од човека,смртника,већ од „духа светога“,несмртника. Несмртник је урадио то „послат“ од „бога“, који је желео да његов син буде несмртан, јер да није тако, зашто би то желео, када смртник може да буде зачет од човека. „Бог“је своју несмртност хтео преко „духа светога“ да„усади“у „дете Маријино“, да би било вечно, несмртно.** *„...и надјени му име Исус...“(1.21.) „Гдје је цар јудејски који се роди? Јер видјесмо његову звијезду на Истоку ...“(2.2.), „А када се Исус роди...“(2.1.),„Када то чу цар Ирод, уплаши се...“(2.3.), „...питаше их где ће се Христос родити“(2.4.).* **„Анђео господњи“ је„рекао“ Јосифу** *„надјени му име Исус; јер ће он спасти народ свој од гријеха њихових“(1.21.).* **У (2.1.) Исус је„рођен“, у (2.3.) цар Ирод се уплашио кад је чуо то, да би у (2.4.) питао***„где ће се Христос родити“* **? Одређеност за “спаситеља” народа пре рођења,одредила је тада и његову„несмртност“ после рођења. На основу чега је цар Ирод назвао по њему нерођеног „сина божијег“ – Христос, када му је** *„анђео Господњи“***„одредио“име Исус,и то„саопштио“ Јосифу?** *„И би тако до смрти Иродове- да се испуни што је Господ рекао преко пророка који говори: Из Египта дозвах сина својега“(2.15.),„Тада Ирод,видјев да су га мудраци преварили..“(2.16).* **Пише** *„до смрти Иродове“* **а затим** *„Тада Ирод, видјев“,* **као да је „васкрсао“. Зашто би „бог“„дозивао“** *„сина својега“ „преко пророка који говори“* **као да је нем, када је имао моћ да га неометано види где год да је? Зашто***„...Глас вапијућег у пустињи: припремите пут Господњи, поравните стазе његове“ (3.3.)?* **Да ли је** *„пут Господњи“* **неприпремљен и с непоранатим стазама? Да ли је тај пут толико запуштен и напуштен да мора** *„глас вапијућег“***да тражи његово срећивање? Ко треба да га припреми и поравна? Зашто„бог“није рекао – „ Нека мој пут буде припремљен, с поравнатим стазама“, као што је „говорио“ док је „стварао“ свет у ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ -** *„Нека буде“ (1.3.), „Потом рече Бог“(1.6.), „И створи Бог“(1.7.), „Потом рече Бог“ (1.9.), „Опет рече Бог“(1.11.), „Потом рече Бог“(1.14.), „И створи Бог“(1.16.), „И постави их Бог“(1.17.), „Потом рече Бог“(1.20.), „И створи Бог“(1.21.), „Потом рече Бог“(1.24.), „И створи Бог“ (1.25.), „Потом рече Бог“(1.26.), „И створи Бог“(1.27.), „И још рече Бог“(1. 29.), „ Тада погледа Бог“(1.31.)***? Да ли није био способан да то реши, као што је све „створио“, а очекујемо да реши наше проблеме, који су сигурно мање важни од** *„пута Господњег“***? Зашто бисмо„ишли“ неприпремљеним „путем господњим“, чије стазе су непоравнате, „божијом“немоћи или немаром? Како да нас води таквим путем, да се осећамо сигурни и безбедни, кад је тако немаран и немоћан?**

„И гле, глас са небеса који говори: Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи“(3.17.) **У ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ пише: „***Видећи синови Божји кћери човјечије...“ (6.2.), „А Господ рече: неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело...“(6.3.).* **Ту је назначено да већ „постоје“** *„синови Божји“,* **којих је сигурно „било“ много, као непосредна„творевина“„бога“,без било каквог контакта са женом, јер је„творевина“људи, а они немају„божије“у себи,** *„јер су тијело“*, **нису духови као што је„он“и „његови синови“, па је могао да одабере једног од њих као миљеника, који би сигурно био** *„Син мој љубљени који је по мојој вољи“*. **Назначено је да није задовољан што** *„синови Божји кћери човјечије...узимаше их за жене које хтјеше“(6.2.),* **па је одлучио** *„неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело“.* **Тако незадовољан, сигурно је „остао“ с том одлуком, да ни„он“ ни** *„синови Божји“* **немају контакт са женама „људским“,** *„јер су тијело“*. **Аутори јеванђеља су заборавили или превидели шта су написали у тој књизи, па су, поред „постојећих синова божијих“ у њој, „створили“ новог „сина божијег“ у јеванђељу, у посредном„контакту“„бога“са женом (Марија), преко** *„Духа Светога“*, **иако је „забранио“ да се то чини,** *„јер су тијело“*. **Али, останимо у „дворишту“ јеванђеља. „Бог“је тим речима дао у знање свима који постоје да је„Исус његов син“,који је „створен“ и„рођен“ по његовој вољи и да свима буде јасно да је он„божији син“,подарен од оца „несмртношћу“, јер другачије не би био по„његовој вољи“. „Бог“ сигурно није желео да створи и да се роди обичан незаштићен смртник, кога може било ко да повреди или убије. „Божији син“ је„сигурно добио“очеве гене несмртности, трајности, вечности. Тако је требало да буде, да је постојао.**

С друге стране, или прво,у књизи *„синови Божји“***су се„женили“„кћерима човјечијим“ и***„узимаше их за жене које хтјеше“.* **Ти„синови“су били духови, јер их је„отац“дух „створио“ ни из чега као духове од духа, по„обличју својему“, а дух је без обличја. Дух без обличја и физичког постојања није могао да се „жени“ „кћерима човјечијим“, које су биле „тијело“. Посебно што дух нема мушки репродуктивни орган,да би могао да„створи“ нешто материјално живо, као што пише: „***А бијаше тада дивова на земљи; а и послије, кад се синови Божји састајаху са кћерима човјечијим, па им оне рађаху синове; то бијаху силни људи , од старине на гласу“.* **Намећу се важна питања:**

Зашто је „бог“„одлучио“да *„дође потоп на земљу“(7.10.)* **зато што** *„И Господ видећи да је* ***<u>неваљалство</u>*** *људско велико на земљи...“(6.5.), „Покаја се Господ што је створио човјека на земљи...“(6.6.), „И рече Господ: хоћу да истријебим са земље* ***<u>људе</u>****, које сам створио, од* ***<u>човјека</u>*** *до* ***<u>стоке</u>*** *и до* ***<u>ситне</u>*** ***<u>животиње</u>*** *и до* ***<u>птица</u>*** *небеских...“(6.7.)***? Зашто је„заборавио“да су међу тим људима и„<u>дивови“</u>,„силни људи“, „синови“„синова божјих“ и „кћери човјечијих“, с„божијим“генима несмртности? Зашто је у исказу** *„истријебим са земље људе“* **под реч„људе“у исказу** *„од човјека до стоке и до ситне животиње и до птица небеских“* **„изједначио“ као „људе“ - „човјека“,„стоку“,„ситне животиње“ и „птице“? Зашто је био „потребан“ „потоп“ само због** *„неваљалство људско велико на*

земљи“, **где је „постојало“ само то „неваљалство“ као узрок такве катаклизме, да„уништи“ што је „створио на земљи“, а *<u>није</u>* „<u>одредио</u>“ да *<u>буде</u>* „*<u>потоп</u>*“ када су Римљани „*<u>разапели</u>*“ па „*<u>убили</u>*“ „*<u>сина божијег</u>*“, *<u>Исуса</u>*, и <u>директно</u> <u>прекршили</u> његову„заповест“ „<u>не</u> <u>убиј</u>“, а„био“је** *„Син мој љубљени који је по мојој вољи“*? **Зашто је био потребан „потоп“код малог броја људи тада? Зашто није био ниједан „потоп“ до данас, а толико људи се намножило(данас 8 милијарди), с милијардама„грехова“већих од„неваљалства“? Зашто „бог“ није „одредио“ да један од „дивова“, „силних људи“,„синова“ од „синова божјих“,„буде“ уместо Исуса? Зашто није сам „био“ с„кћери човјечијом“као што** *„се синови Божји састјаху са кћерима човјечијим, па им оне рађаху синове“,* **па да тако „створи“ „сина божијег“који би био***„син мој љубљени који је по мојој вољи“*? **Зашто је „створио“ Исуса као „сина божијег“,„получовека“и „полудуха“, а„имао“ је толики „избор“ међу „синовима својим“,„синовима божијим“,духове“ по „обличју својему“, који су били „сигурно“отпорнији на „разапињање“ и „смрт“? Да ли значи да није веровао „духовима“створеним од „духа“„свога“, па је прекршио своју „одлуку“***„неће се дух мој прести с људима, који су тијело“*, **„створивши“ Исуса као„сурогат“, „настао“ на прекршеној „одлуци“?**

У тексту јеванђеља, аутори су настојали да прикажу Исуса као смртника, *„Сина Давидова“(1.1.),(20.30.),(20.31.),(21.9.),(21.15.),(22.42.)*, *„Сина Човјечијег“(18.11.),(19.28.),(20.18.),(20.28.),(24.27.),(24.30.),(24.37.),(24.44.),(25.31.),(26.2.),(26.24.),(26.45.),(26.64.),* **и** *„Аврамова сина“(1.1.),* **како би могли да „изведу“ разапињање на крст и „васкрсење“, јер то може да се оствари само на смртнику,** *„Сину Човјечијем“.* **У том „међупростору“ пише:** *„И гле, глас са небеса који говори: Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи“(3.17.), „Кажем вам пак да од сада нећу пити овога рода виноградскога до оног дана када ћу пити с вама новога у Царству Оца мојега“(26.29.), „...заиста овај бијаше Син Божији“(27.54),* **и, на крају -** *„Идите, дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа“(28.19.).* **Дакле, у том јеванђељу Исус Христос „јесте“ „син божији“, *НЕ***„Син Давидов“,„Син човјечији“, „Аврамов син“**; „ јесте несмртник“, без да га неко „разапне“, па да „васкрсне“. Зато не треба да се крст сматра симболом „страдања Христовог“,јер га <u>није</u> <u>било</u>, нити треба да се крстимо, јер <u>крст</u> <u>није</u> „светиња“,већ средство за разапињање, на који су Римљани разапели побуњене гладијаторе и робове, пре „појаве“ Христа, као опомену и претњу другима да не раде то, и треба да служи само за постављање страшила. Није примерено здравом разуму да се нека рупа у брегу прогласи као „свето место Христовог васкрсења“, јер га <u>није</u> <u>било</u>. Не постоје ни „свеци“ везани за „постојање“ Христа, вештачки „створени“ и „проглашени“ од „његове цркве“.**

„БРАЋА ПО ОЦУ“?: *„...јави му се у сну анђео Господњи говорећи: Јосифе, сине Давидов“ (1.20.).* **С обзиром да је и Исус Христ „син Давидов“(1.1.), закључујемо да су он и Јосиф „БРАЋА“, од истог„оца“. Како је могуће да „брат“ Христов, „син Давидов“, буде и муж**

Маријин*(„А Јаков роди Јосифа, мужа Марије“; „А Јосиф муж њезин“; „Јосифе, сине Давидов, не бој се узети Марију жену своју“; „Уставши Јосиф од сна...и узе жену своју“)***, а Давид нема непосредну везу с Маријом, која је „родила“ Христа, јер** *„је затруднила од Духа Светога“* **и „родила“ „сина божијег“-** *„...глас са небеса који говори: Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи“***? ДОКАЗАНО Давид није постојао, самим тим ни Јосиф, Марија и Христ, посебно што Јосифа није „родио“ отац Јаков, а Давида није „родио“ отац Јесеј.**

*4/ **ЗАШТО ДВА „БОГА“**?*

„ДРУГА КЊИГА МОЈСИЈЕВА-ИЗЛАЗАК“: *„Ја сам Господ Бог твој...“(20.2.), „Немој имати других богова уза ме“(20.3.),„Немој им се клањати нити им служити, јер сам ја Господ Бог твој, Бог ревнитељ...“(20.5.).* **То су„најважније“ „заповести“, „божији закони“.**

„СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА“: *„Тада му Исус рече: Иди од мене, Сатано, јер је написано: Господу Богу своме клањај се и њему јединоме служи“(4.10.), „А он му рече: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једнога Бога. А ако хоћеш ући у живот држи заповијести“(19.17.), „И оцем својим не зовите никог на земљи; јер је у вас један Отац, који је на небесима“(23.9.).*

Аутори другог „бога“, Христа, и творци хришћанства,прекршили су наведене „најважније“ „божије законе“,оглушили се и огрешили о„неминовно“и „једино“,од „бога наређено“. Нису поштовали „његове заповести“, желећи на силу да створе религију, која је само продукт јудаизма, али у другом „паковању“,која је морала да буде јака и уверљива да би могла да парира другим јаким религијама које су биле у успону. „Бог“ је „вечан“,„несмртан“,без наследика, или да неко буде„бог“поред њега, јер је „једини“. То је и „заповедио“. Али, како да сви будемо поклоници јудаизма, када имамо потпуно различита порекла? А одакле нам друго порекло, када све „почиње“ од Аврама и Давида? Ко смо,ако нисмо„Аврамови“и„Давидови“? Како да будемо и њихови, када нису постојали? Како су хришћани, који се не обрезују, постали другачији од „свог Христа“који је био обрезан? Зашто се не обрезују кад верују у њега као обрезаног„господа свога“? Шта необрезани очекују од обрезаног, ако не желе да буду као„он“? Како им „он“„верује“ да верују у „њега“, а не желе да буду обрезани? Шта очекују, када не прате„њега“с обрезањем? Зар није то непоштовање „господа свога“? То јесте непоштовање. „Поштовање“ обрезања је „евидентирано“ у православном црквеном календару као про форма, али значајно наглашена на првом месту, на непристојан начин, јер је означено и као православна (Нова година), да би се обманути верници радовали томе.

У православном црквеном календару пише *ЦРВЕНИМ* бројевима и словима: „ П 14 1 ЈАНУАР - Обрезање Господње; Св. Василије велики (Нова година)“, СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ СИНОД СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ. У римокатоличком календару пише: „ 1. Јануар - СВЕТА БОГОРОДИЦА МАРИЈА. НОВА ГОДИНА – ДАН МИРА“, **где је „**СВЕТА БОГОРОДИЦА

МАРИЈА“ **написана *ЦРВЕНИМ* словима. У православном календару није означен 1. јануар као Нова година, јер је она римокатоличка по грегоријанском (римокатоличком) календару. С обзиром на то да није означена ни у загради као званична нова година,стиче се утисак да и не постоји као разлог за славље. Дакле, у православном календару нема друга нова година сем православне, 14.01.. У вези с тим, морало би да пише за тај дан великим црвеним словима, без заграде, на првом месту, јер је дочекују само православни верници. У том календару треба да буде на првом месту све што је православно,али није, јер је „важнији“чин обрезања Христовог полног органа, који је на првом месту, а заграђена Нова година јесте само споредан чин. То је посебно „важно“ за необрезане. Који апсурд и лицемерје. Која обмана. Дата је предност „обрезању“ у односу на (Нова Година), која је на маргинама, после „обрезања“, ограничена заградом, јер је мање битна. Дочек „православне нове године“ јесте дочек„обрезања господњег“, весеље и радовање том „чину“, а сама (Нова година) јесте маска за лаковерне, који не примећују да су изманипулисани и обманути. Необрезани славе „обрезање“ обрезаног. Сам чин обрезања јесте култни чин код верника и народа који се обрезују. То је поштовање постојеће традиције; то јесте идентитет који се мора уважавати и поштовати на прави начин. Необрезани то не могу да обележавају, јер не раде то, па је свако такво привидно „обележавање“само дубоко изражено лицемерје и цинизам, а то чини само Српска православна црква и њени верници, да би се некоректно, непристојно додворила „небеском и земаљском цару“, како би могла да оправда евентуални долазак краља на престо, без обзира што је и он необрезан, а у свету не постоји обрезан верник који верује у обрезаног „господа“. То не чини ни Римокатоличка црква. Какав апсурд над апсурдима. Non plus ultra nonsens. Манипулаторски је убачен назив за Христа „господ“, а „једини бог“је„заповедио“ у (20.2.), (20.3.) и (20.5.), да је он „једини господ бог “(„ДРУГА КЊИГА МОЈСИЈЕВА-ИЗЛАЗАК).**

*5/ **ХРИШЋАНСТВО – ЛАЖНА БЕЗБОЖИЈА РЕЛИГИЈА***

На основу јасно , потпуно и прецизно <u>указаних</u> <u>ДОКАЗА</u> у наведеној „Мојсијевој књизи“ да „бог“ <u>НИЈЕ</u> „створио“ човека и свет, да нема нешто што је уопште могао да „створи“, да <u>не</u> <u>постоји</u> ни у једној „светој књизи“, па и у овом јеванђељу, нити у било каквом обраћању свештених лица, нешто што би могло да „потврди“ то „стварање“, нити „постојање“ нечега што се „ослања“ на то, сем празног , неоснованог писања и говорења пред верницима - целовитим анализовањем понуђених текстова наметнути су логички закључци, који су довели до јасних, прецизних и потпуних <u>ДОКАЗА</u> да не постоји оправданост таквог писања, нити постојања нечега што би била „потврда“ важећих догматских ставова о „постојању“ хришћанства, које није утемељено на чињеницама него на доказано лажним ставовима, без теоријско-логичког покрића, без реалнос-

ти и природне нормалности, с претерано наметнутим измишљеним „чињеницама“, што доводи у апсурд „постојање“ те религије, која јесте само вештачка творевина ни из чега, без „постојања“ измишљеног Христа као њеног „темеља“, кога <u>није</u> „родила“непостојећа „богородица Марија“, измишљена као „потомак“ некога кога је „родио“отац, и свих претходника које су „родили“очеви, па смо затечени општим апсурдом постојања таквог лажно створеног миљеа, кији је дубоко укорењен у људе као дубока и тешка предрасуда да не постоји нешто што може да оспори то. Верници желе и воле да живе у илузијама и фикцијама, јер их удаљавају од тешке и заморне стварност, па свесно или несвесно улазе у заблуде, које су зачињене и нафиловане шареним лажама и привидима, који су примамљиви и „очаравајуће“присутни. Хришћанство је створено за то.

У досадашњем саопштавању *<u>чињеница</u>*, можемо да закључимо да је, у претпостављеном званичном „постојању“, „бог“имао „сина свог“, Исуса Христа, који је „разапет“ на крст, па затим „васкрсао“. У таквом „стању ствари“, нормално је да се свако од нас пита да ли је могуће да „бог отац“ дозволи да учине то с несмртним „сином његовим“, па *„...повика Исус из свег гласа: Или, Или, лима савахтани? То јест: Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?“* **Матеј (27.46.),** *„А Исус опет повика из свег гласа, и испусти дух“* **Матеј (27.50.),** *„...повика Исус из свег гласа: Елои, Елои, лима савахтани? што значи: Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?“* **Марко (15.34.),** *„И Исус повика из свег гласа и издахну“* **Марко (15.37.). Какав је то„бог отац“који дозвољава да тако поступају са „сином његовим“? Ћути, и не реагује, као да не„види“то. Као да је незаинтересован за„сина свог“. Или је био „сигуран“ да„његовом“несмртном„сину“не могу да учине то„стварно“, зато што несмртник не може да буде смртник. Зашто је несмртан„син“***„повикао“* **„оцу своме“, не верујући да не жели да му помогне? А зашто би му помогао, када зна да с несмртним генима његовим„син“може све сам да уради? <u>Супротно</u> томе:***„И повикавши Исус из свег гласа рече: Оче, у руке твоје предајем дух свој. И рекавши то издахну“* **Лука (23.46.), јер је пре тога** *„А Исус говораше: Оче, опрости им, јер не знају шта чине!“* **Лука (23.34.). Зашто је у овом јеванђељу „тражио“од „оца свога“** *„опрости им, јер не знају шта чине“* **и** *„Оче, у руке твоје предајем дух свој“*, **што значи да је то„добровољно“„чинио“, а у јеванђељима од Матеја и Марка „проклиње“ „оца свога“** *„зашто си ме оставио?“* **? Изражено <u>лагање.</u> Вратимо се Римљанима и„догађају“. Они су то„радили полако, стрпљиво излажући„сина божијег“пљувању, лагању лажних сведока, и „осуди“ „народа“ његовог. Творци(Римљани) те ујдурме су желели да покажу да је „издајник“ Јуда, сунароник, и да је народ , „судија“, осудио Исуса Христа да буде„разапет“ на крст. Тако су желели да прикажу своју„праведност“пред светом, да би могли касније, „мирне савести“, да оснују религију у Риму, коју су на почетку „забрањивали“, па затим дозволили због такве „снаге“ духа „разапетог“, па „васкрслог“. Рим је желео да влада светом путем новог „оружја“, које се показало „целисходно“. „Бога“, „оца сина свога“, потпуно су занемарили, некажњено од „њега“, и створили „ новог бога“, који је био из-**

мишљена визија римских превараната и манипулатора. Успели су с том визијом, која је путем илузија, фикција и заблуда људи, почела да „живи“„пуним плућима“и незадрживим замахом, а творци су задовољно трљали руке и, уз вино и печење, прослављали постигнуто. Рим је као „безгрешник“ постао владар света путем религије која то није била, али је постојала и постоји као немерљиво духовно „благо“превараната и манипулатора. Исус Христос је постао „господ наш“, поред „бога“, који је „вечан и једини“. Да ли има бар један пример у историји да је краљев син, принц, постао краљ истог краљевства док ј отац краљ то и даље, пун снаге и способан да влада? Догађало се да се краљевство подели, па да син постане краљ другог краљевства, или да син убије оца, као што се догађало у српској историји, па да постане краљ тог краљевства. С обзиром да је „бог једини и вечан“, по том „неизмењивом“ основу није могло и смело да се „догоди стварање“„другог бога“ поред њега, јер је рекао *„Ја сам Господ Бог твој“, „Немој имати других богова уза ме“, „Немој им се клањати нити им служити, јер сам ја Господ Бог твој, Бог ревнитељ“.* **С обзиром да је Римско царство постало непосредно пре„распећа“и„васкрсења“ (први цар Октавијан Август, владао од 31. г.п.н.е. до 14. г.н.е.), настојало се и успело у време Октавијана да се „ТО“ догоди, да буде нешто потпуно ново, да све „почне“ од тада, да свет осети и добије прекретницу и ново „усмерење“, да све буде „пре Христа“, „у време Христово“и„после Христа“. Тако смо добили нове„историјске периоде“, нове „миленијуме“, нове календаре, у које су „уградили“ Јулија Цезара (јул) и Октавијана Августа (август), и створили изреку „сви путеви воде у Рим“, а „Рим“ јесте данас верски центар и верски „владар света“.**

Цар римски је наредио да се назначи у књигама да је Христ „цар“, пре „распећа“ и „васкрсења“ – *Матеј :* *„Гдје је цар јудејски који се роди?...“(2.2.),„...онда Исус посла два ученика“(21.1.), „Кажите кћери Сионовој: Ево Цар твој иде...“(21.5).* **Тако је означено да цареви и краљеви на земљи потичу од „Христа цара“, од новог „господа нашега“, да су „од њега дати“ да владају, као следбеници „цара небеског и земаљског“, „ сина божијег“, па су у ту сврху аутори јеванђеља додали немерљиву лаж** *„... Исус рече им говорећи: Даде ми се свака власт на небу и на земљи“(28.18.),* **што би требало да значи да је он постао једини бог, јер би у том случају „његов отац“ абдицирао, да се „повукао“с „функције“ „јединог бога“, и отишао у „заслужену пензију“. Непредвиђено и несмотрено, појавио се нерешив проблем. У новог„цара небеског и земаљског“ верује само ¼ човечанства, док у„пензионисаног“ „бога“ верује 3/4 човечанства. Како је могуће да је „цар небески и земаљски“ „једини бог“ за само 1/4 свих људи на земљи? Како је могуће да се појави и толерише толика дрскост и немерљив безобразлук аутора јеванђеља и свих књига које се односе на тог такозваног „цара небеског и земаљског“, да сви други ћуте и трпе ту немерљиву лаж? Али, постоји толеранција у свим религијама, јер свуда постоје цареви и краљеви у свету, који користе ту привилегију да буду „дати“ и подржани од „цара небеског и земаљског“, јер су тако духовно подржани као његови**

следбеници, без било чијег права да их мења, сем „добијеног права“ да буду наследни у оквиру своје „божанске лозе“. Дакле, то све одговара само „божанским лозама“ и њиховим симпатизерима, посебно црквама, како би лаковеран народ могао што више и што јаче да буде подјармљен и притиснут да верује у невероватно. Све то подсећа на веровање у лажног цара Шћепана Малог(Његош: „...Никакав занат није кориснији међу простадијом и незналицама као што је врача. Где прости пук вјерује у урок и машту, у сугреб и чару, у вукодлаке и вјештице, танце и море, ту се смијеша лијечење с гатањем, народ тражи ко боље рожденик отвара и находи узроке,трајање и лијек немоћи...капетан Маински...патријарх Пећки...Јакоб Луцински...као генерал руски...архимандрит...два калуђера манастира...који су били познати сплеткари...синовца владике Сава...архиманд рита ... имамо лијеп скуп личности, који су сачињавали добар „ортаклук“... да са своје стране нешто поради и допринесе за постигнуће једног одређеног циља ... да се споразумно и одреди тај циљ, да га се на неки начин згодно заобли ... да буде добро примљен од јавног мнијења, а у сваком случају од простих маса које не праве разлику између привидности и стварности. Требало је дакле изабрати једну способну личност, која би могла играти главну улогу, а другима одредити споредније улоге... али сви опет теже к опћем плану, који би имао послужити намјери свијех ... да је почео ширити кроз народ вијест, да непознати странац није нико други, него баш главом руски цар Петар III ...Ту лаковјерност добро је искористио Маински капетан Марко Тановић са својим гостом. Он је, тајно, а затим све отвореније ширио вијест, да је тај „видар“ главом цар Петар III и да је из Русије... био справан заклети се, ако то устреба, а тако и калуђер Тодосије Марковић, а и Поповић, залажући своју главу, да је непознати (Игното) главом руски цар Петар III...Али пошто цар Петар III није имао никакви мадеж на лијевом образу, стога су они наговорили Непознатога, да покрије тај свој мадеж с једним завојем... И напокон архимандрит Василије Љубиша и архимандрит Грегорије Дрекаловић, са браћом Марком и Давидом Радановићима, сакупљали су присташе у Поборима, Маинама и Браићима, те у Паштровићима и у пространом Грбљу...А Грбљани су се били толико занијели, да су у Грбљу развили једног дана руску заставу, у почаст „цара Петра III”…“**). Остваривањем „распећа“ и „васкрсења“, творци су хтели, и успели, да створе тог „цара“ као „господа нашега“, који ће бити немерљиво јака сила у подршци царева и краљева. Зато хришћанство(цркве, храмови, катедрале, и њихови„службеници Христови“)гаји немерљиве симпатије према њима. Крв њихова није „обична“ људска, него „необична богољудска“. Њих не бира народ, не може нити сме да чини то, јер не сме да се меша у „Христово“. Крв им је„плава“, необично необична, ретка и јединствена, а свештеници у црквама, храмовима и катедралама приносе и нуде да сркнемо вино црвено, као „крв Исусову“,и тиме нас присиљавају да будемо крвопије, па нам нуде парчиће хлеба или некакве округлице као„тело Исусово“, присиљавајући нас да будемо канибали, јер прождиремо део „тела Исусовог“, па се у свему томе јавља недоумица – како нам нуде црвено вино као црвену „крв Исусову“, а његови**

следбеници на земљи, цареви и краљеви имају„плаву крв“? Зашто се разликују боје „једне крви“? Свака литургија у нашим православним црквама и храмовима садржи по неког Намањића или неког од чланова њихове фамилије. Патријарх српски обавезно крсти принчеву децу и унуке. Залаже се, као и остали црквени „великодостојници“, крунски савет и неки „књижевници“, лицемери, за повратак принца Карађорђевића на престо, заборављајући колико злочина је учињено у оквиру краљевских династија. Да ли тако означавају да је то нормално, оправдано, и од „Христа дато“? Цркву не интересује народ само као “Христово стадо“,већ као масовне следбенике једне невероватно остварене погрешне идеје о понизности људи до нивоа озбиљног омаловажавања и немерљиве зависности од нечег што је толико погрешно и грешно.

Исус је као„цар“означен и у 25.34; 25.40; 27.11; 27.37; 27.42. (Матеј); 15.2; 15.9; 15.12; 15.18; 15.26; 15.32. (јеванђеље од Марка); 23.3. (јеванђеље од Луке); „А он им рече: Цареви народа господаре над њима и властодршци њихови називају се добротвори(Лука 22.25.). Какво понижавање народа.

Теократија увек, и данас, тежи и успева да створи симфонију цркве и државе, како би у погодном тренутку довела до горућег апсурда да не можемо да опстанемо ако немамо краља, јер нам је тако „одредио“ Христ, универзалан „цар небески и земаљски“. Православци су иначе вековни поданици царстава и краљевстава, па им неће то „пасти“ тешко. Раније, сви који нису веровали у Христа били су прогањани, проглашавани за невернике,нехришћане,па су убијани у разним погромима. Цар Јустинијан је 529.г.н.е. затворио Платонову Атинску академију јер се супротстављала хришћанској религији, и укинуо све нехришћанске школе, па се религијско мрачњаштво спустило на Европу. Мушкарци и жене су проглашавани за вампире и вештице,па су разапињани и спаљивани, као и нехришћанске књиге. Галилео Галилеј је према пресуди суда католичке инквизиције морао да се јавно одрекне Коперниковог учења,а Ђордано Бруно није хтео да га се одрекне, па је јавно спаљен 1600-те године на централном тргу у Риму. Данас наш патријарх каже да нам „недостају цар или краљ“ и парламентарна монархија, у којој би краљ био „ујединитељ народа“. Све већа агресивност цркве доводи до опасности од клерикализације друштва, где би све било подређено ставовима цркве и краља(клерикализам – политичко-културна доктрина према којој би клер морао да има привилегован положај у друштву и држави, и да одлучно утиче на све економске, друштвене и политичке прилике у држави). Ћутање о томе учвршћује нашу поданичку позицију, у којој се губи слобода личности, људскост, нормалност, што доприноси јачању и развијању верског јадноумља - фанатизма, које може у датом тренутку да прерасте у нежељено и погубно. Ако се то развије до те мере да доведе до настраности, до сулудог сједињавања агресивног(екстремног) национализма, шовинизма, аутономаштва и безмерно нараслог клерикализма(теократизма), може да се створи нов фашизам на нашим просторима, који не трпи другачије мишљење и ставове, што може да доведе до нове мржње и

насиља над непокорнима и онима који другачије мисле и верују, или не верују, и може да доведе до нове и темељне „подлоге“ за довођење краља на престо, као„јединог спаситеља народа“ у држави, који је религијом „дат од Христа цара“.

У Уставу Републике Србије цркве су одвојене од државе, што јесте погрешно написано, јер су део државе, на државној територији, али су одвојене од државне (националне) политике и економије; немају права уплитања и одлучивања. То смета Српској православној цркви, јер нема то што жели да има, утицај на државу и у држави. Полако, на мала врата, улази у школство, војску, полицију и остале поре друштва, тако што се неки црквени празници проглашавају и „славе“ као државни, путем „инсталирања“свештеника и непримерене литературе, која се не базира ни на једном доказу, већ на потпуно непровереним и измишљеним догмама, које немају покриће, већ празно писање, лажну и неаргументовану „одбрану“, веровање у невероватно и непостојеће. Такав „амбијент“ није довољно повољан за њу, па се залаже за повратак краља и монархије, јер ће ту наћи сигурно „ухлебљење“, које је имала док је то постојало. Постојање краља и монархије биће снажан„доказ“црквеног настојања да је то морало и требало да буде тако, јер је краљ „Христов следбеник“, постављен од „небеског и земаљског цара“.

а/ РАЗЛИЧИТОСТИ У ХРИШЋАНСТВУ?

После јасних, прецизних и коректних доказа у претходном и овом тексту да„бог“<u>ни-</u>

<u>је</u> „створио“ човека и свет, да, на основу тога, није постојао Исус Христос, поготово не по Дарвиновој теорији, хришћанство је настало као вештачка, измишљена творевина, у ко- ју верује око две милијарде људи, уверени у„спасење“, а око шест милијарди људи не верује у њу, и не могу да буду „спасени“, јер немају свог „спаситеља“као хришћани. „Спаситељ“се“појавио“ пре две хиљаде година да „спасе“ људе од грехова и смрти, да „победи“ грех и смрт, да„омогући“ вечан живот и долазак „божијег царства“, „царства небеског“(Јован Крститељ: Покајте се, јер се приближило царство небеско). У протеклих две хиљаде година било је небројено ратова, агресора, освајача, колонизатора,конквистадора, црквехих(хришћанских) инквизитора, злочина, превара, крађа, злостављања, жртава, сиротиње и беде, бескућника и несрећника,што имамо и данас у свету, без промена на боље, све под окриљем „спаситеља“. Сви од њих су се молили „господу спаситељу“, да успеју у својим намерама, без разлике да ли су биле лоше или добре. Свака жртва је тражила и даље тражи спасење, да живи, да остане и опстане неповређена или неоштећена, да осећа да је неко штити, али је била и остала жртва и поред молитви; сваки злочинац, велик или мали, молио се и моли том истом „спаситељу“ да му „помогне“ у спровођењу зла, и увек му је удовољено. Толико жртава је било и биће убудуће, а нема спасења. Нема човека који је спасен од зла или смрти. Нема спасених од грехова. Неко је осмислио исповедаонице, у којима су се људи покајавали, и данас се неки ту покајавају, верујући лажима тих који их „исповедају“, говорећи да је „господ

наш“ велик и да прашта сваком ко се искрено покаје, да ће да нађе мир у покајању. На излазу из богомоље неке чека полиција и хапси прекршиоце друштвених норми, посебно закона, води их, а касније буду осуђени на робије због учињених злодела. У чему је ту поента покајања у цркви и опрост од „господа нашега“? Боље се осећају људи који не верују у то, па су лишени таквих непотребних и сувишних страхова, који су на силу наметнути веровањем у неког кога морају да се плаше и боје („Откривење светога Јована богослова“),јер није обезбедио прокламовано„спасење“. У обрезаног Јевреја„спаситеља“ не верују обрезани Јевреји, а верујемо ми, необрезани. Зашто тај апсурд?

Теорија „божијег стварања“ човека и света је без основа, доказано немогућа мисија. Све што је написано, није одрживо, јер је без смисла, посебно постојање хришћанства као вештачке, измишљене религије. Дајем себи довољне разлоге да питам све што је дефинисано у доњем поднаслову.

б/ ЗАШТО РАЗЛИЧИТОСТИ У ЈЕДНОМ?

Уопште у теоријама о истини каже се да није дозвољена различитост у једном, да је обавезно једно у једном, да би била истина. Хришћанство се базира на различитости у једном. Једно хришћанство, две вере, православна и римокатоличка, две супротстављене вере у једној религији? Којој да верујемо? Православци кажу да су у праву, римокатолици кажу да су у праву. Први,наше је правилније и праведније, други,наше је правилније и праведније. Различити крстови, православни и католички; различита распећа - код православног је глава Христова нагнута према десном рамену,стопала су састављена с по једним клином у сваком, код римокатолика је глава Христова нагнута према грудима, с прекрштеним стопалима и једним клином кроз оба; православци се крсте с три састављена прста, од десне стране груди ка левој, католици се крсте целом шаком, од леве стране груди ка десној; различити божићи и „васкрсења“, с различитим обележјима и ритуалима, у различитим данима и различитим календарима; различите богомоље - код православаца су цркве и храмови у којима се стоји, без музике, с олтаром ка истоку, код католика су катедрале с оргуљама и музиком, у којима се седи у време „богослужења“, с олтаром ка западу; у гробовима православаца глава је окренута ка истоку, код католика ка западу; код православаца је литургија, код католика миса; код православаца свештеници се не бријају, код католика се бријају; различита одећа, посебно на главама; православни свештеници немају појас, католички свештеници имају љубичаст појас и капу. Да није тако, не бисмо веровали да је тако нешто могуће, а проповедају истог „спаситеља“ на потпуно различите начине, што није разумљиво и смисаоно. Најважније у тој различитости јесте да две хришћанске вере не врују једна другој, која је у праву. Зашто „јесте“ једна у „праву“, а друга није? У чему је једна у „праву“, а друга није? Зар „спаситељ“ не може да то уједначи и помири? Зашто толики раскол две вере већ 800 година? Зашто толика супротстављеност верника, од нетрпељи-

вости до мржње, а данас има 1,7 милијарди католика насупрот 260 милиона православаца у свету? Да ли је у праву већина или мањина? Да ли мора стално да буде у праву већина, и кад није у праву? Да ли да верујемо нетрпељивостима, мржњама и сукобима у једној религији? Зашто постоје под окриљем једног „спаситеља“? Зашто је историја пуна злодела која су католици нанели православцима? Зашто данас постоји толика поларизација хришћанства, да смо морали да будемо безразложно бомбардовани 78 дана од стране католика? Зашто немамо „спаситеља“ бар једанпут на својој страни? Зашто стално губимо нешто и трпимо неправде на „правди нашег господа“ Исуса Христа? Да ли нас кажњавају што славимо његово „обрезање“, а они не, па су љубоморни? Творци хришћанства, вештачке религије, и њихови следбеници, „тешко“ су се „огрешили“ о „божије заповести“ ,„створивши“другог, јединог, лажног „господа нашега“. Можда је зато горео Хиландар, као највећа православна „светиња“. Како би, иначе, могао да гори ако је намењен Христу, и„заштићен“ његовом „заштитом“, као „спаситеља“? Зашто раскол хришћанства, ако не као „божија казна“, да се међусобно крвимо и мрзимо, да се међусобно кажњавамо и тешко трпимо? Зар није последица те „казне“ данашња поларизација света изазвана у хришћанству, као најјаче сукобљавање православља и католичанства, као сукобљавање најјачих, путем ратова, „хладног рата“, „сукоба ниског интензитета“, међусобних санкција, и много шта још?

С обзиром да православци немају корист и осећање помоћи „спаситеља“, добро би било да га се одрекну, можда ће им бити боље без њега, без непотребне еуфорије веровања у неког ко не постоји, ко није у могућности да помогне, јер непостојањем није способан да то чини, да престанемо да се заваравамо немогућим и неизводљивим, да се окренемо себи и нама без стварања привидних сопствених празнина и немоћи без неког, а тај неко јесте нико, јер је празан, без душе, без осећања моћи да помогне немоћи, без постојања непостојећег, без осећања да га неко треба и стално дозива у молитвама и обраћањима у црквама и храмовима, да се једном за свагда ослободимо зависности од нечије привидне а нестварне снаге и моћи, да се ослободимо наметнутих и непотребних „духовних“ стега и окова, да себи дамо снагу могућег и стварног, да себе створимо као сопственог бога који је у нама, који нам даје снагу и моћ, које нам неће други црпити и узимати, и понижавати нас, јер ћемо веровати у себе, волети себе и друге, градити љубав и разумевање, бити свој у себи и не дозволити да нас разни преваранти и манипулатори доводе у такве и сличне тешке *илузије*, *фикције и заблуде,* које нам само штете и понижавају природног човека у нама. Ослободимо се еуфоричног и од црквених „отаца“ наметнутог папагајског „правилног“ изговарања „Христос се роди“, „ваистину се роди“, „Христос васкрсе“, „ваистину васкрсе“, јер су доказане флоскуле. Нема неразведених бракова„освештаних“у црквама, уз речи „што господ наш састави, да човек не растави“. Новорођенче се не крсти већ именује, добија име. Зато није крштеница, него извод из матичне књиге рођених. „Крштење“ у цркви нема сврху. Ауто-

ри „светих“ књига су створили немерљиве апсурде, које су наметнули путем разних „духовних“ и недуховних притисака, а црква је, као учесник у томе, допринела и даље доприноси да се веровање у нестварно, невероватно и лажно шири и учвршћује у наиван народ, који слепо верује у све што им „они“ кажу, јер чине „ТО“ умешно и вешто.

В/ ***„ФИЛОЗОФСКА“ ОДБРАНА ЛАЖНЕ РЕЛИГИЈЕ***

***ФИЛОЗОФИЈА*, наука; наука свих наука; највише интелектуално стање свесног,темељ умности и разумности, највиша свесна интелектуална веза са стварношћу, постојањем, знањем, вредностима и језиком; темељ свих наука, јар свака од њих мора да има своју филозофију; љубав према мудрости и сама мудрост; сваки облик рационалног свесног истраживања који настоји да нађе принцип бивствовања или постојања; фундаментално тражење и налажење основних феномена човекове егзистенције; насупрот религији, која се заснива на идејама и догмама о непостојећем, нестварном и измишљеном, филозофија настоји да омогући и пружи рационално и реално објашњење својих ставова на темељу постојећег, јер је једино тако стварно, уверљиво, истинито. Путем својих најбитнијих грана(дисциплина) – *епистемологије*, науке о сазнању стварног и могућег (episteme – сазнање), *гносеологије*, науке о знању стварног и могућег (gnosis – знање) и *логике* (изучава методе мишљења и испитивања; наука о принципима истинитог мишљења) тражи и налази *истину*. *ФИЛОЗОФ* – мудар човек с истинитим знањем, који је посвећен тражењу и налажењу *истине* о природи, човеку, свету и животу.**

Надри(квази)„филозофи“ јесу посвећени лажном представљању непостојећег, нестварног и измишљеног као „стварног“. Такви „филозофи“ хришћанства бране ту „религију“ нападајући све што је противно њеним „погледима, усмерењима и чињеницама“. Све што задире у суштину непостојања непостојећег и у откривање забране непостојећег над постојећим и реалним, сматрају за противно успостављеном непостојећем и илузорном, јер је „то“, као такво, „светиња“ за генерације које су залуђене илузијама, фикцијама и заблудама, па свако такво противљење називају *„деструктивним нихилизмом“, „ништавилом“,* који ремети *„васпостављено“*. *НИХИЛИЗАМ* настаје од латинске речи *nihil,* која значи *ништа,* и јесте „филозофско“ становиште које пориче могућност *сазнавања истине*, негира постојеће позитивне вредности, норме и идеале, обара нормално успостављене односе, што јесте темељ за доказивање погрешног односа тих „филозофа“, јер заменом теза покушавају да докажу постојање апсурда као„стварност“, постојање непостојећег које је плод превараната и манипулатора, настало без реалног основа, без смисла постојања. Као теорија спречавања долажења до *истине*, *нихилизам* јесте деструктиван и погубан за *њу.* Хришћанство као „религија“ јесте противно сазнавању и знању *истине* о Христу, његовом „рођењу“, „разапињању“ и „васкрсењу“, јер је догмама и догматиком то „одређено“ као „вечна истина“.

Ти „филозофи“ кажу да је све ван хришћанства„мрачно ништа ... ништавило које обележава одсуство свих вредности као и онај осећај да у нашим животима, па ни у васељени, ништа нема смисао...хришћанство јесте афирмација живота, бића и вредности против негације...да се у оној најплеменитијој хришћанској духовној традицији светаца и мистика крије лек за тај проблем нихилизма...Ако изгубимо првобитни увид у нашу слободу, која има не само хришћанске...корене...сечемо грану на којој стојимо. Свака озбиљна филозофија треба да дефинише човека као слободно биће...“.

Дакле, свет, по њиховом мишљењу, не може да постоји ван „хришћанских вредности“. Сви нехришћани, а има их шест милијарди у свету, јесу једно„мрачно ништа...ништавило које обележава одсуство свих вредности...ништа нема смисао“, јер су „носиоци“ „нихилизма“, који није по вољи хришћанства. Ако је хришћанство„афирмација живота, бића и вредности“, да ли су сви нехришћани без те „афирмације“, да ли су безвредни људи, који немају и не знају шта је то, а хришћани „имају то“? Ако„свака озбиљна филозофија треба да дефинише човека као слободно биће“, то ће сигурно да учини ван утицаја религије; каква је то слобода ако не може да живи и одлучује ван те „религије“, окован веровањем и притисцима духовних „отаца“, који то помно надзиру и оцењују? Ако будемо имали„грану на којој стојимо“, сигурно ћемо да паднемо с ње и да је не сечемо; боље и сигурније је када седимо на њој. Они забрањују верницима да питају и да се питају. Верници стоје или седе у богомољама,гледају у нестварне ликове„икона“ и слушају свештена лица, духовне„оце“, шта говоре читајући текст испред себе, не разумеју њихово мрмљање, али су ту, јер другачије нису верници. Не смеју да питају нешто ван „васпостављеног“, јер ће постати непослушници, без„правог“веровања у свог„господа“, чиме ће, можда, постати „нихилисти“. Да ли су свих шест милијарди људи у свету, који нису „хришћани“, одмах и „нихилисти“? Хришћанство јесте изразито агресивна „религија“, јер жели и настоји да све подведе под своје „аршине“. *НИХИЛИЗАМ* јесте однос хришћанства према свему што може и хоће да открије и докаже *истину* о нестварном, непостојећем и измишљеном. Верници су доведени у стање у којем нису „свесни“ свог несвесног и разума, доведени у стање зависности, до понизности и омаловажавања људског у њима, до урушавања достојанства, јер су постали роботи који су ту да верују, али да не питају и да не мисле ван „тога“, да не ометају тај хришћански *нихилизам*, који је вековима, и данас, једно мрачно ништа; који је путем својих инквизитора и разних западноевропских колонизатора и конквистадора, римокатолика, покоравао и поробљавао људе на разним странама света, силом „утеривао“религију, пљачкао их и богатио се стварајући немерљиво сиромаштво других у име те „религије“и„спаситеља“, сигурно под изговором – *не треба да живите у свету у којем сте, у бледуњавом „мрачном ништа“, већ у новом свету, у „светом хришћанском“ мрачном ништа, у којем ћемо да вас понижавамо, покоравамо, пљачкамо, злостављамо и убијамо, а наш, ускоро и ваш „спаситељ“ ће да вас „спасе“ од грехова и смрти*. Мрачњаштво над

Европом и светом надвило се дуги низ векова, када је забрањивано све што није „хришћанско“, када су убијани и спаљивани људи који нису хтели да буду„хришћани“,који нису хтели да читају „свете књиге“, који су хтели и настојали да реалним и рационалним чињеницама докажу и покажу да је човек постао од природе, да је природно, не божије биће, да је свет постао природним не божијим делом, да је све што постоји феномен природе, да несрећнике није створио бог, већ природа; зашто би несрећници били божије дело, ако је бог „свемоћан“ у стварању и опстајању свега што постоји, па да има проблеме с њима и да им тражи или „одреди“ „спасиоца“ од себе, као грешника који је „омануо“ у „стварању“ човека? „Одбраном“ „божијег стварања“ „брани“ се и „господ наш“, јер је и њега „створио бог“. Иронија живота је када несрећници улазе у богомоље да се моле „спасиоцу“ за „спасење“, не размишљајући ко их је довео у такво стање; верују да је њих и остале људе „створио бог“, да је тако„одредио“ њихово постојање, које није измењиво, али траже од „хришћанског господа“ да им помогне, да им олакша или отуђи муке, које су немерљиво тешке и непријатне, али се не догађа и није се догодило да буду „спасени“ од њих, јер је тај„спаситељ“нестваран, непостојећи и, самим тим, немоћан да било шта учини за човека, против „божије воље“, да се не би „замерио“ „оцу своме“. Иронија лудости је да патријарх и свештеници дају опело погинулима од оружја хришћанских(католичких) инквизитора, који припадају истој религији, али другој, убилачкој вери, који то раде у име „спаситеља“; траже„спасење“њихових душа од истог „спаситеља“ који је дозволио те погроме и злодела, коме се моле и траже снагу ти инквизитори за убијање и уништавање недужних, јадних и немоћних пред толиком силом ђавола оличеној у данас најјачој оружаној сили у свету – НАТО, који је „бич спаситеља“, немерљива снага зла, најјаче оружје светских полицајаца, католичких инквизитора, којима су се придружиле и неке државе на Балкану, па чине додатне хришћанске инквизиторе, као „војску спасења од зла“ по „ОТКРИВЕЊУ“ „светог Јована богослова“ („војска апокалипсе“). Да ли су њихове жртве„мрачно ништа“, „ништавило које обележава одсуство свих вредности“, које немају „хришћанску афирмацију живота“, које су далеко од „најплеменитије хришћанске духовне традиције“, које нису могле да „уживају“у„хришћанској слободи,која има хришћанске корене“, јер су безвредне да то имају? Ко су ти „филозофи“ који „вреднују“ погроме жртава као „нормално“ стање ствари, јер их уништава њихов свет зла, њихов миље зла, па то обрћу како им одговара,јер сматрају да су свемоћни и у злу и у лажима, па жртве и све друге јаднике и немоћнике одређују као „нихилисте“ и „мрачно ништа“? А људи,у својој немоћи да призову „помоћ спаситеља“, јер је „он“ то већ дао својим инквизиторима, немају шта друго да очекују до милост од немилости, коју сигурно неће добити, јер су скрајнути као безвредан „део стада“. Зашто вук воли да види овцу или стадо оваца, или неко друго стадо, да ли зато што се радује видећи их; зашто је вук радостан када види овцу или стадо? Зашто се каже да свештена лица имају своје„стадо“у надлежностима? Зашто се у религији изједна-

чава човек с овцом? Овца је најглупља животиња, која нема представу о одређености. Можда није „овца“, можда је нека „друга стока“ која чини то „стадо“. У свем том хришћанском мрачњаштву, дела људи, нехришћана и неких хришћана, омаловажавана су, поништавана, они и њихове књиге су спаљивани као „јереси“ и „јеретици“. Све то једнако је мучењу и злостављању човека, који је присиљен да запомаже и јауче, па потом бива додатно кажњаван зато што запомаже и јауче; скорашњи римокатолички, инквизиторски„милосрдни анђео“,„кажњавао“нас је за непослушност и неподобност,разарао, рушио, убијао, а затим осуђивао и даље осуђује као кривце за све што смо претрпели и преживели, јер смо криви за ТО што јесмо, и за ТО што нисмо. Где је ту „чистота хришћанског мрачног ништа“? Зар је то „најплеменитија хришћанска духовна традиција“? И „јесте“ у датом контексту уништавања, разарања, покоравања, поробљавања, омаловажавања, понижавања и пљачкања материјално и духовно. И данас смо сведоци изразито агресивног односа римокатоличких земаља према многима у свету, посебно према нама, вероватно у складу с „најплеменитијом хришћанском духовном традицијом“, која је „темељ“ свега што чине, свег њиховог постојања као оличење тог „начела“, које је свуда изазвало привидну„традицију“као наслеђе лажне религије, као последицу вековне заслепљености изазване веровањем илузијама, фикцијама и обманама превараната и манипулатора, што је створило немерљиве заблуде о„стварности“ измишљеног.

****

Провлаче се тврдње да хришћани верују и у „господа бога“ и у „његовог сина“, па, уз „духа светога“ верују у „свето тројство“: „оца, сина и духа светога“, што јесте само изговор за „стабилно“постојање измишљене религије, која није то,а у наведеном јеванђељу пише:*„Нико не може два господара служити; јер или ће једнога мрзити,а другога љубити; или ће једнога држати, а другога презирати...“(6.24.).* **У црквеним календарима се ниједном не спомиње „господ бог“, „отац“. Све се односи на Христа:**

Црквени календар Српске православне цркве: 07.01. „Рождество Христово-Божић“; 08.01. „ Сабор Пресвете Богородице“; 14.01. „Обрезање Господње“; 19.01. „Богојављење“, хришћански празник који слави откровење Бога Сина као оваплоћеног Исуса Христа, тј. „новог бога“, „господа нашега“; 15.02. „Сретење Господње“, које се односи на Христа „господа нашега“; „Благовести“, односе се на Христа; „Васкрсење Господа Исуса Христа“, без фиксног датума; 06.06. „Вазнесење Господње-Спасовдан“, односи се на Христа; 19.08. „Преображење Господње“, односи се на Христа; 28.08. „Успење Пресвете Богородице-Велика Госпојина“; 21.09. „Рођење Пресвете Богородице-Мала Госпојина“; 27.09. „Воздвижење Часнога Крста-Крстовдан“, односи се на Христа; 04. 12. „Ваведење Пресвете Богородице“. Назив „Богородица“ стављен је као одредница да је то мајка „новог бога“, што се не може оспорити, јер је јасно „одређено“ да је „рођен нови бог“. Сви „свети мученици“, „преподобни“, „свети“, „свети великомученици“, јесу „од-

ређени“ од Христове цркве, који „постоје“ као такви само захваљујући њеној „преданости“ да буде тако, и везани су само за Христа.

Римокатолички календар: 01.01. „Света Богородица Марија“; 06.01. „Богојављење“; 13.01. „Крштење Господње“; 02.02. „Приказање Господње“; „Благовијести“; „Недеља муке Господње-цвијетница“; „Ускрснуће Господа нашега Исуса Криста-Ускрс“, без фиксних датума; 20.06. „Пресвето тијело и крв Кристова-Тијелово; 28.06. „Пресвето срце Исусово“; 06.08. „Преображење Господиново“; 15.08. „Узнесење Блажене Дјевице Марије-Велика Госпа“; 08.09. „Рођење Блажене Дјевице Марије-Мала Госпа“; 14.09. „Узвишење светог крижа“; 24.11. „Крист Краљ“; 25.12. „Божић-Рођење Господа Нашега Исуса Криста“; 29.12. „Света обитељ Исуса, Марије и Јосипа“. Све се односи на Христа, посебно „Криста Краља“, где је одређено ко је краљ над краљевима, и сви краљеви земаљски „јесу“ његови следбеници.

Дакле, хришћанство је добило назив по његовом идолу, „новом богу“; не уважава се „господ бог“, јер га ниједан календар не спомиње и не уважава као „створитеља“, и „оца“, који би требало да буде ту на почасном месту, јер да није„њега“ не би „постојао“ ни „син његов“, али су творци те „религије“ занемарили важност тог чина, па су намерно написали немерљиву лаж у наведеном јеванђељу: *„...Исус рече им говорећи: Даде ми се свака власт на небу и на земљи“ (28.18.)*, **да би се јасно назначило ко је „једини бог“ од тада на даље, без спомињања „оца“. Посебно је важно да се нагласи невероватно смишљена лаж без покрића –** *„Даде ми се свака власт на небу и на земљи“,* **без показатеља КО МУ ЈЕ ДАО ЊУ? С обзиром да пише** *„Даде ми се...“*,**закључујемо да му се„сама дала“ , као што се неко сам неком преда. Тиме се назначава да „отац“ није имао удео у „давању“ те „сваке власти на небу и на земљи“, да није знао за такву подлост Христову, да је обманут од „сина свог“, преварен и скрајнут у непознато, без даљег „утицаја“, јер није имао ни мали део власти, зато што се„свака власт“ сама „даде“ „сину његовом“. У календарима је Марија јасно означена као „богородица“ и „богородица Марија“, што доказује претходне тврдње да је манипулаторска „елита“ створила „новог бога“, јер га је „родила“ „богородица“. Дакле,„богородица“ је постала „то“ јер је „родила“„новог бога“, који је морао да буде „нови господ“ да би нова религија имала „пуно покриће“ пред светом. Занемарили су „чињеницу“ да се бог не рађа, јер већ „постоји“ „бог“ као „створитељ“, и који је „постао“ сам, ни из чега, па затим ни из чега„створио све остало“; не може да постоји „други бог“, јер није постао ни из чега, нити га је „бог отац“ „створио као духа од духа“. Жена не рађа бога, већ човека, а човек не може да буде бог поред „бога“ као духа, јер** *„А Господ рече: неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело...“,* **Прва књига Мојсијева - постање (6.3.). Није могуће да поред наведеног„бога“постоји други „господ наш“. Та„религија“ јесте сурогат ничега, али довољно агресивна и опсесивна, са „снагом“ њених црквa, која је толико моћна и постојана да је чисто**

невероватно да може нешто да се промени на боље и нормално. Религија је углавном спорна као друштвена појава. Потиче од речи religare (повезати, обавезати) и relegere (поново читати), која означава „везу“одређене заједнице људи с „богом“, одређеност живљења и деловања у складу с веровањем у његово постојање и утицај. Постала је као изум посебне групе људи, превараната и манипулатора, који су искористили амбијент непознавања праве природе ствари и суштине човековог живљења, па су наметнули зависност егзистенцијалних тежњи од веровања у„господа нашега“. Тиме се потврђује да човек ствара религију, религија не ствара човека. Она га само везује, посебно у ситуацијама кад није сигуран у себе, када тражи „бога“који ће да га подржи да „нормално“или другачије живи. То су ситуације када човек губи себе, па покушава да се поново нађе. Тада је подложан манипулацијама, па мисаоно залази у нестварно и измишљено, стварајући искривљену свест о свету, верује у невероватно и непроверено, али довољно агресивно и уверљиво наметнуто да би изгледало„несумњиво стварно“. Свет је ту идеализован, „заштићен од спаситеља“, који је невидљив, али „јак“ и „постојан“, и све зависи од њега и његове воље. Човеково биће пада у ту зависност, која постаје мерило карактера, јер не поседује истинску стварност. Поприма духовну арому религије, јер је моћна. Религијска празнина покрива и попуњава дубљу човекову празнину, која тражи храну за душу. Душа тражи опијум који ће да је води у нестварно, али привидно лепо и „сигурно“. У тој ситуацији човек није свестан обмане и заблуде.

.....

Човеково мисаоно „поље“ јесте простор за мисаоно стварање, за „сејање“ мисаоног семена, које ће бити основ ра растење и развијање мисли, за стварање мисаоне природе ствари, за добијање жељеног плода, који ће бити резултат ваљаности тог мисаоног „семена“, могућности и начина његовог „сејања“, заливања, прихрањивања и неговања на принципима природног и здравог. Величина „поља“зависи од здраве мисаоне могућности да буде толико. Широке здраве мисаоне могућности стварају веће здраво „поље“, а нездраве уске стварају мање. Уске, сиромашне и нездраве мисли не „сеју“здраво семе, па је поље сиромашно здравим плодом. Тада је погодно за појаву и размножавање „мисаоног“ корова сваке врсте. Квалитет мисли одређује њихову ваљаност и трајност. Ваљане мисли,праве мисли,ваљано створене и донесене, јесу основ и потврда здравог разума. Такав разум има способност да успешно решава све мисаоне проблеме,и тако обезбеђује границу преко које не дозвољава улазак нездравих мисли, нечијег„мисаоног“корова, који би био ту да загади и трује све што је здраво у мислима. Илузије и фикције јесу „мисаон“ коров, који је јак у основи, јер наилази и улази у сиромашно и нездраво поље разума, који није обезбедио и посејао здраво мисаоно„семе“, па га коров уништава. Тако се стварају заблуде,које су у суштини негативне(неразумске,неразумне,нездраве) предрасуде.* ***Предрасуда *јесте врста става,који може да буде позитиван(разумски,разуман,здрав),али је редак; и негативан, који се***

не заснива на истинитом искуству и чињеницама, на разумским и разумним доказима,већ на негативном мишљењу. Он је унапред донесен суд или мишљење о нечему што се не познаје довољно или никако, а верује у то, као стереотипан став, заснован на недоказаним и недоказивим тврдњама и лажним ауторитетима, али и зазирање од утемељеног, доказивог и доказаног. Углавном се стиче под утицајем других. Тврдокоран је, јер се стиче или учи(добија) по моделу, од особа или социјалне средине,који представљају „ауторитет“или „веродостојност“. Постоји као лична догма, занесеност, убеђеност, увереност, непромењивост,„залуђеност“верника свих врста и „боја“фрескама у верским објектима, „иконама“у кућама, које су измишљена творевина њихових аутора, и веровањима у„бога“и „Христа“. Темељ је разних облика неправедног и дискриминативног према неком или нечем. Непријатељ је здравог разума и правилних мисли. Најчешће настаје нечитањем или неразумевањем прочитаног и казаног; веровањем мишљењу и ставовима „ауторитета“ и „идола“.

Хришћанство је „утемељено“на негативним предрасудама, које су постале догме у људској свести, као производ црквених догми прихваћених од заведених, занесених и залуђених верника, без да било шта провере или да траже да се нешто од тога провери, „сигурни“и убеђени да је„то“тако како је казано и постављено, „заповеђено“.

Тако у јеванђељима пишу„заповести“и „поруке“ Христове:

„Рече им Исус: Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш и подај сиромасима, и имаћеш благо на небу, па хајде за мном“(Матеј, 19.21; Лука, 18.22.),„...Заиста вам кажем да је тешко богатоме ући у Царство небеско“(Матеј, 19.23.),„...Лакше је камили проћи кроз иглене уши неголи богатоме ући у Царство Божје“(Матеј,19.24.) „...иди продај све што имаш и подај сиромасима; и имаћеш благо на небу; и дођи,узми крст свој и хајде за мном“,Марко(10.21.), „...Дјецо,како је тешко онима који се уздају у богатство ући у Царство Божије“,Марко(10.24.), „Лакше је камили кроз иглене уши проћи неголи богатоме у Царство Божије ући“, Марко(10.25.)

Ако би „требало“да буде тако, откуд толико богатство хришћанских цркава, а „проповедају“скромност? Да ли на основу продате имовине и подељене сиромасима ничу цркве по Србији као печурке после кише? Зашто толика раскош у црквама, одећи патријарха и црквених„великодостојника“и зашто се возе у новим и луксузним(читај-скупим) аутомобилима? Откуд толика сиротиња и просјаци испред црквених порти, и не дозвољава им се да уђу у цркву да траже милостињу,која им по Христу припада, а узалудан, непотребан и некористан храм на Врачару у Београду кошта до сада неколико стотина милиона евра, и још није завршен? Зашто има толико богатих у свету, који саможиво живе у богатству, не уважавајући вапаје сиромаха и убогих? Зашто јача капиталистичко богатство, а они се највише „моле“ свом Христу? Зашто не поштују што им је њихов Христ„заповедио“,да буду скромни у свему,да немају пуно, да имају само толико колико им је потребно за нормално живљење, па би и ос-

тали имали довољно – не би постојала сиротиња и беда? И све то раде„уинат“свом Христу, а моле му се као„спаситељу“, с цинизмом. И „бог“не„види“то, или не жели да„види“, да не би морао„опет“да изазове „потоп“ на „земљи“, том „сухом“острву (копну) које није „извукао“из „сабране воде“. Како ће сви они у „царство божије“, а пуна су им уста Христа и молитви да их спасе – од чега и од кога?

„А ја вам кажем да се не противите злу,него ако те неко удари по десном образу твом, окрени му и други“(Матеј, 5.39.), „И који хоће да се суди с тобом и кошуљу твоју да узме, подај му и хаљину“(Матеј,5.40.),„И ако те ко потјера једну миљу, иди с њим двије“(Матеј, 5.41.), „Који иште од тебе подај му...“ (Матеј, 5.42.), „Чули сте да је казано: Љуби ближњега својега,и мрзи непријатеља својега“(Матеј,5.43.), „А ја вам кажем: Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који вас мрзе и молите се за оне који вас вријеђају и гоне“(Матеј, 5. 44.); „Јер ако љубите оне који вас љубе, какву плату имате?“(Матеј,5.46.), „Али говорим вама који слушате: Љубите непријатеље своје, добро творите онима који вас мрзе“(Лука, 6.27.), „Благосиљајте оне који вас куну, и молите се за оне који вас вријеђају“(Лука, 6.28.), „Ономе који те удари по образу, окрени и други; и који хоће да ти узме хаљину, подај и кошуљу“ (Лука, 6.29.), „А ономе који иште у тебе,подај; и који твоје узме не иш – ти“(Лука, 6.30.), „И ако љубите оне који вас љубе, каква вам је хвала?“(Лука, 6. 32.), „И ако чините добро онима који вама чине добро, каква вам је хвала?“(Лука, 6. 33.), „Него љубите непријатеље своје, и чините добро и бићете синови Свевишњега, јер је он благ и према незахвалнима и злима“(Лука, 6. 35.), „Будите, дакле, милостиви...“(Лука, 6.36.), „И не судите...и не осуђујте... опраштајте...“(Лука, 6.37.), „Дајите, и даће вам се...“(Лука, 6.38.). „А Исус говораше: Оче, опрости им, јер не знају шта чине“ (Лука, 23.34.), и директно је утицао да се прекрши „божија“ „заповест“ – „не убиј“.

Дакле, хришћани, немојте се противити злу, јер га Христ препоручује као „нормално“ стање ствари - ако вас неко бомбардује 78 дана, допустите да чини још толико; ако неко убија Србе, допустите да чини још толико; ако неко протера у два маха по 200 хиљада Срба, допустите да учини још толико; ако неко поруши и спали на десетине православних цркава и манастира, допустите да учини још толико; ако тражи да му дате Косово и Метохију,подајте му и Прешевску долину; ако иште,подајте му Косово и Метохију, Санџак и Војво-

*дину; **немојте** више да љубите ближњега свога и да мрзите непријатеља, јер су то греси, **нећете добити** ни **плату** ни **хвалу** за то, него – **љубите непријатеље** своје који вас убијају,бомбардују, злостављају, протерују из кућа и из земље, отимају имовину, спаљују све што је ваше,одузимају део државне(националне) територије; **благосиљајте** злотворе и мрзитеље који вас куну и не мисле вам добро; **чините добро** онима који не чине добро вама и мрзе вас; **молите се** за све који вас вређају, понижавају,омаловажавају и прогоне с ваших огњишта; немојте да волите своје добро, него волите туђе зло; немојте се узалуд молити за себе као жртве,већ за оне који од вас чине жртве; немојте да тражите да имате своје, ако неко тражи да то буде његово; немојте спомињати своје жртве, већ величајте непријатеље своје који су створили те ваше жртве; немојте да љубите оне који вас љубе, јер немате плату и хвалу за то – љубите оне који вас не љубе и не воле, који вас мрзе, убијају и прогоне и немојте да чините добро онима који вама чине добро, јер немате плату и хвалу за то – чините добро онима који вама не чине добро,тако ћете да„зарадите“„плату његову“. То су„знамените“поруке Христове, које хришћани треба и морају да поштују, ако желе да буду „добри“хришћани. Зашто бисмо се толико борили за Косово и Метохију, или било који део државе,или народ, када је Христ то„децидирано“саопштио и „утемељио“ као своје „законе“. „Дајмо“ им све што траже, шта ће нама наше.*

*У том„контексту“су се понашали и понашају се сви зликовци,злочинци,убице,злотвори свих врста, они који су нас бомбардовали 78 дана, усташе у Јасеновцу и другим местима, непријатељи свих врста и боја, а ми „**треба**“да их „љубимо“,благосиљамо, чинимо им добро и да се молимо за„још“. Не можемо ни да замислимо да прогнани Срби из Хрватске и Косова и Метохије треба да „љубе“, „благосиљају“, „чине добро“ и „моле“ за погромаше и прогонитеље, за сва зла која су им учинили. Зашто би се,супротно том„контексту“, бунили, када је„спаситељ“„препоручио“ то као „лек“и „мерило“доброте прогнаних, убијених, спаљених, осиромашених, обогаљених и несталих?*

Апсурд над апсурдима су „молитве“у црквама и манастирима за спас душа и покој мртвима упућене„спаситељу“који је„препоручио“да убица буде убица, да зликовац буде зликовац, да злочинац буде злочинац, да гад буде гад, да лопов буде лопов, да човек може све зло да учини другоме,без казне,јер ће му бити све опроштено,зато што „не зна шта чини“, без узалудних молитви страдалих за свој спас, јер не треба да чине то, већ да „љубе“, „благосиљају“,„чине добро“и„моле“се за своје убице, зликовце, прогонитеље и злотворе свих врста.

***Христ** „препоручује“и „оцу своме“да **им опрости** „јер не знају шта чине“; да им „**опрости**“ **убиство** „сина његовог“**противно својој** „**заповести**“ - „**не убиј**“.*

Дакле, из претходног, <u>прва</u> „порука“ Христова могла би да буде убицама,... :

„Драге и поштоване убице,злотвори,зликовци,прогонитељи,агресори,отимачи ту ђег, и остали непријатељи, будите то што јесте, јер вам је све што чините сада и убудуће опроштено од„бога“,„оца мога“ и „вашега“,зато што ћу да вас браним да не знате шта чините, а страдалници, жртве свих врста, унесрећене душе људске, разумеће то, јер се неће противити злу, и увек ће желети да им чините то, па ће да вас љубе, благосиљају, чине вама добро и да моле за вас, да то што чините, више и боље чините, поштујући моје јеванђељске, хришћанске препоруке, које упућују жртве да праштају, „Јер <u>ако</u> <u>опростите</u> људима <u>сагрјешења</u> њихова, <u>опростиће</u> и вама Отац ваш небески“, Матеј(6.14.), а „<u>Ако</u> ли <u>не</u> <u>опростите</u> људима <u>сагрјешења</u> њихова, <u>ни</u> Отац ваш <u>неће</u> <u>опростити</u> <u>вама</u> сагрјешења ваша“, Матеј(6.15.). „И кад стојите на молитви,<u>праштајте</u> ако шта имате против кога; <u>да</u> и Отац ваш који је на небесима <u>опрости</u> <u>вама</u> сагрјешења ваша“,Марко(11.25.),„<u>Ако</u> ли пак ви <u>не</u> <u>опраштате</u>,<u>ни</u> Отац ваш који је на небесима <u>неће</u> <u>опростити</u> <u>вама</u> сагрјешења ваша“,Марко(11.26.). А <u>жртве</u> <u>ће</u> <u>имати</u> <u>сагрешења</u> ако се буду противили злу које им наносите и не пруже и други образ да их ударите, ако се противе када им нешто узмете и не вратите, ако се противе када их убијате, ако се противе када им спаљујете имовину и протерујете их с вековних огњишта, ако вас не љубе, не благосиљају, не чине добро према вама и не моле се за вас и ваша „племенита“ дела. Жртва обичног човека је мизерна у односу на моју жртву, па, ако је опроштено мојим убицама, сигурно ће бити опроштено за убиства обичних, мизерних смртника. Да сте живи и здрави. То вам кажем и поручујем, јер „<u>Даде</u> ми се <u>свака</u> <u>власт</u> на <u>небу</u> и <u>на</u> <u>земљи</u>“(Матеј, 28.18.), „Идите, дакле, и <u>научите</u> <u>све</u> <u>народе</u>...“(Матеј, 28.19.), „Учећи их да држе <u>све</u> што сам вам <u>заповедио</u>...“(Матеј, 28.20.) !?!“

<u>Друга</u> „порука“ Христова могла би да буде упућена свештеницима, поповима, и разним другим проповедницима хришћанатва,у духу хришћанских вредности и у складу с најплеменитијом хришћанском духовном традицијом:

Немојте да се молите за жртве и њихове душе, јер сам одредио да буду жртве као што сам био ја; да се не противе злу, већ да га прихвате као свету нужност ма какво и од кога било; да за свако зло према себи пожеле још једно такво; да дају све што се иште од њих, и више од тога; да не љубе ближњега свога и не чине добро онима који њима чине добро, јер неће добити плату и хвалу за то; да љубе непријатеље своје без обзира шта им и колико зло чине; да благосиљају оне који их куну, а да они њих не куну; да чине добро онима који их мрзе, а да они њих не мрзе; да се моле за оне који их вређају и гоне, да се не моле за оне који их не вређају и не гоне; ако им неко узме(отме) нешто и не врати, да не траже; да буду милостиви према непријатељу, да му не суде, да га не осуђују, већ да му опраштају све што им чини, као што је отац мој опростио убицама мојим, јер нису знали шта чине; не треба да воле жи-

вот свој овоземаљски, јер ће га тако изгубити; треба да мрзе живот свој на овом свету, па ће лакше да поднесу сва зла којима неће да се противе, и тако ће га сачувати за живот вечан.

Молите се за непријатеље; за зла која они чине; да зла буду и по другом образу; да узму од жртве све што могу, и више од тога; да вређају жртве колико више могу; да гоне жртве с њихових огњишта; да ни у којем случају не чине добро жртвама; да куну жртве; да мрзе жртве; да отимају од жртава и не враћају; да не буду милостиви према жртвама; да суде жртвава; да осуђују жртве; да не опраштају жртвама; треба што више жртава да убију и да их пошаљу у живот вечан. Отац мој ће им опростити све, јер не знају шта чине, као што су убили мене, не знајући шта чине.

То је ваша обавеза, драги моји пастири.

<u>Трећа</u> „порука“ Христова могла би да буде упућена судовима:

Ваше постојање јесте сувишно у контексту у којем делујете. Контекст вашег постојања треба да буде у складу с мојим заповестима – не противите се злу; будите благи према злима, јер је и свевишњи благ према њима; чините им добро па ћете бити синови свевишњег; будите милостиви; добро творите њима; опраштајте им; не судите им; не осуђујте их; убеђујте жртве да не туже, да се не противе злу, да подносе мирно и веће зло, да се моле за непријатеље своје, да дају што им се тражи, и више од тога, да не траже што им је узето или отето, да благосиљају оне који их куну и мрзе, да се моле за оне који их прогањају, да буду милостиви према непријатељу, да му опраштају свако зло које им чини. Тако ћете, цењени судови, поштовати моје „заповести“ и бићете богу оцу и мени сврсисходни.

Можда га је „отац његов“препустио „убицама“зато што је тражио од њега да им „опрости“„убиство“,„јер не знају шта чине“,чиме је омаловажио „његову“„заповест“ –„не убиј“. Зашто „повика Исус из свег гласа говорећи: Или, Или, лима савахтани? То јест: Боже мој,Боже мој, зашто си ме оставио“(Матеј, 27.46.), „повика Исус из свег гласа говорећи: Елои,Елои, лима савахтани? што значи: Боже мој, Боже мој,зашто си ме оставио?“(Марко, 15.34.), када је тражио од њега да им опрости, јер не знају шта чине? Можда га је„отац“препустио убицама зато што је пре тога „проповедао“ да не љубимо ближњега свога и да не мрзимо непријатеља, јер нећемо добити плату и хвалу за то, већ да „љубимо“непријатеље своје, да их„благосиљамо“, да „чинимо добро“ њима, да се„молимо“ за њих, јер нас убијају, злостављају, прогоне, понижавају, отимају наше... Наравно, питамо се, зашто постоји толика супротстављеност текстова у јеванђељима, где у једном тражи од „оца“да опрости убицама „јер не знају шта чине“, док у остала два„прекорева“„оца свога“„зашто си ме оставио?“? Познатије је „обраћање“ „оче, опрости им, јер не знају шта чине“. Неусаглашеност текстова Христовог „обраћања“„оцу своме“, тачније супротстављеност, указује да није јасно ни ауторима шта је било „паметније“ да напишу. Важно је да постоји доказ

да је Христ „тражио“ да се убицама опрости, што јесте неспорно да је одобравао убиство, и то препоручио за будућност, што даље доказује да су аутори тих текстова били наклоњени убицама и мучитељима.

Посебно је важно за напомињање: *„Кога хоћете од ове двојице да вам пустим? А они рекоше: Вараву“(Матеј,27.21.), „Тада им пусти Вараву, а Исуса, шибавши, предаде да се разапне“ (Матеј,27.26.), „И пљунувши на њега, узеше трску и бише га по глави“(Матеј,27.30.), „А тако и првосвештеници са књижевницима, старјешинама и фарисејима подсмијевајући се говораху:“ (Матеј,27.41.).* ***Народе славни, да ли видите шта су урадили Христу, и ко је све против њега био, ко га све није волео, па је све то постојано издржао и дозволио да га убију. Тако и ви, постојано треба да подносите зло које вам чине, немојте да се противите злу, немојте да се буните, ћутите и трпите, немојте придавати значај овоземаљском животу, јер вас чека живот вечан у„царству небеском“, па се понашајте као„народ небески“ на земљи, тако ће вам бити обезбеђено место „тамо горе“.***

Извор религијских и верских илузија, фикција, заблуда и свега што је противно уму и разуму, свих негативних предрасуда и зла, јесте у јеванђељима. Извор су и подстрекачи свега што није нормално људско, свега што је противно нормалном људском живљењу. „Озакоњено“ је зло. Жртве су„дужне“да буду жртве. Злотвори су и даље злотвори,а жртве су дужне да их „љубе“, „благосиљају“, „чине им добро“,„моле се“за њих и опросте им злочине, јер не знају шта чине. Зашто се, онда, супротстављати „начелима“Христовим и чувати себе и своје? Препустимо се злотвору; све је у његовој моћи и вољи. То је потврђено и у„Посланици светог апостола Павла Римљанима“: *„**Благосиљајте** **оне** **који** **вас** **гоне,благосиљајте** а **не** **куните**“(**12.14.**).* ***Жртве не треба да воле живот,треба да га мрзе,јер им је тако загарантован„вечан живот“:*** *„**Који** **воли** **живот** **свој** **изгубиће** **га**, а **ко** **мрзи** **живот** **свој** **на** **овоме** **свијету** **сачуваће** **га** **за** **живот** **вјечни**“(„**Свето јеванђеље од Јована“,12.25.**).* ***Дакле, јасна „порука“ за све – немојте волети да живите, препустите се злу, било какво да буде, и, по „заповести“ Христовој,немојте да се противите злу, без обзира ако вас неко мучи, злоставља или убије, или сами учините себи то, јер мрзећи живот свој на овом свету имаћете„живот вечни“. Наведене „заповести“ и „поруке“ Христове јесу „плодови“ болесних „мисли“ превараната и манипулатора.***

Тако је религијско и верско лудило ушло у бездан неразумног, несмисаоног, несуштинског. Потврда тога је и писање у Посланици светог апостола Павла Римљанима: *„12 Живот хришћана у Цркви као Тијелу Христовом“,* ***и у Првој посланици светог апостола Павла Коринћанима:*** *„12 О духовним даровима и јединству Тијела Христовог – Цркве“,* ***где је означено и наглашено да је црква „тело“ Христово. „Црква“ је казана у једнини, „тијело“ је казано у једнини. Један Христ, једно тело, једна црква. Логички правилно постављено. У том контексту требало би да постоји само једна црква у хришћанском свету, јер је само један Христ, и једно његово тело. С обзиром да је„ва-***

скрсао“у јеванђељима, његово тело није пронађено у „пећини“, па је настао проблем како је „изгледао“, какво „тело“ је имао. С обзиром на ту нејасноћу, догодио се раскол у хришћанству, јер се нису сагласили како треба да изгледа та јединствена, заједничка црква, то „јединствено тело Христово“. Повукли су сваки на своју страну, и у том лутању, у незнању како треба да изгледа црква као „тело Христово“, изграђене су и граде се различите цркве, према „виђењима“ њихових твораца, што доказује да немају представу о„стварном“, јер то„стварно“није постојало, није постојао Христ нити његово тело. Зашто милиони цркава у свету,ако је једна црква„једно тело Христово“,а он је„био“„само један син божији“? С друге стране, верницима се у црквама нуде парчићи хлеба или некакве јестиве округлице као„део тела Христовог“. С обзиром да су цркве зидане од тврдог материјала, цигле или бетона, а представљају„тело Христово“, верницима би требало да се нуди део материјала од којег су та„тела“ изграђена, јер свештеници, приликом тог давања, говоре да је то „тело Христово“. Да ли би тада било залуђених верника? У том „телу“ нема места за „бога оца“,јер не би било „пристојно“ да „отац“ буде у „сину своме“.

****

Поштовао сам мисао„тражи,и нађи ћеш“,што ми је помогло да,уз изражену жељу,вољу,могућност,правилно разумевање,тумачење и знање, дођем до ваљаних показатеља у јеванђељима да постоје скривени докази о измишљеном,нестварном,лажном,несмисаоном,несуштинском,о „заповестима“ и„порукама“ Христовим које нису својствене здравом разуму, које оправдавају постојање зла, да му се не противимо, већ да га прихватимо као нужност,да му се препустимо у потпуности,да будемо жртве без поговора, да дајемо све што нам неко иште или отима, и више од тога, да не судимо и не осуђујемо непријатеља,већ да га љубимо,благосиљамо,чинимо му добро и молимо се за њега без обзира какво и колико зло нам чини,да не волимо живот свој јер ћемо га изгубити,већ да га мрзимо и тако обезбедимо „живот вечан“; да јасно укажем на све то, јер је окосница религијског и верског слепила, које је овладало светом, а да га он није свестан услед незаинтересованости да сазна, препуштен стихији и опојном „мирису“ илузија и фикција, које су створиле заблуде као тешке негативне предрасуде, и увеле га у тешко „суво пијанство“, као тешку зависност, из које нема повратка.

На крају: Тражио сам, и нашао сам истину!